

קושים

אזתה הוכחת לפעךך ליחך היינו שמה נמשך לחוק
 ושמה צפולס כי עשית חסד עם אדוני היינו
 שנמשך חסד אל השכינה הנקרא אדני. ויהי הוא
 ערס כלה וכו' והנה רבקה יולדת ע"ד העוסק
 בתורה לשמה זוכה לדברים היינו דבורים הרבה
 בנימי רבי ואיזהו חכם הלומד מכל "אדם ר"ת אדם
 דיבור מעשה וזהו והנה רבקה יולדת והמשי"ב:

א"י ויהי הוא ערס כלה לדבר והנה רבקה יולדת
 ע"ד דאית' בתענית שמואל הקטן גזר תעניתא
 למחר בהשכמה ירדו גשמים סברי שחא לדיבורא
 הוא וכו' וה"ד שחא לדיבורא משיב הרוח ונשב
 זיקא ומוריד הגשם ואתי מערא ע"ש וזהו ערס
 כלה לדבר והנה רבקה יולדת והבן:

ויקה האיש נוס זהב בקע משקלו ושני למידים
 עשרה זהב משקלם י"ל שמרמו בזה כי בקע
 אוחיות עקב ובקע ועשרה הם אוחיות יעקב וידו
 אוחות בעקב עשו ורמו לה בזה שעחיד ללאת יעקב
 ועשו וק"ל:

ואנכי פניתי הבית ופירש"י מע"ז י"ל בזה ע"ד
 דא' בזה"ק בית דא לבא והוא שאמר
 אנכי היינו ע"י התורה שכלל באנכי פניתי הבית
 דא לבא מע"ז ודי למבין:

ויאמר ה' לה שני גוים בנעק וכו' ורב יענד
 לעיר. י"ל בזה דלכאורה כיון שהתורה

היא נלחיות ורמו לה כל המאורעות כמ"ש רש"י על
 ולחום מלאום יאמץ כמ"ש אמלחה החרבה ע"ש
 והיאך לא רמו לה ההרפתקאות דעדו עליהם בעלמם
 ואיך נלקחה הנכרה עם הנרכות מפשו ונתנה
 ליעקב שהיא המאורע ראשונה אך האמת הוא
 שבכאן ג"כ נרמו המאורע כי "ורב גימטריא יחך
 ותיבת "יעבד ר"ת יבך עשו ככור דעתו היינו
 שיחך עלה בדעתו לכרך את עשו כי הוא הככור
 לדעת. לעיר היינו שבאמת הוא לעיר כי יעקב
 קנה ממנו הבכורה או מטעם המשל של שופרת
 הנכנס ראשון וכו'. ועד"ו י"ל התרגום ע"פ עלי
 קללתך בני שתרגום עלי אתאמר בכבואה דלא ייתן
 לווסין עלך ולכאו' קשה א"כ אמאי לא חשיב במגלה
 רבקה כהדי ז' נביאות ולפמ"ש שגרמו לה ע"י שם
 ועבר כל המאורע של הבכורה והכרחה נ"ל כך
 הפירוש. עלי אתאמר בכבואה היינו בכבואה של שם
 ועבר ולכך לא חשיב לה כהדי ז' נביאות והבן:

ויאמר יחך בא אחיך במרמה ותרגומו בחכמה
 גם על ויעקבי תרגומו גם כן ויחכמי.
 ולכאורה מנ"ל לתרגום כן אך יש לומר ע"ד דאיתא
 בכתבים ברוך היא שורש מהכמה. וברכה היא
 שורש מבינה ובינה היא כלי לקבל חכמה והן תרין
 רעין דלא מתפרשין לעלמין וזהו בא אחיך במרמה
 היינו בחכמה וע"כ ויקה ברכחך כי א"א להיות
 פירוד ביניהם וכן בכל דור ודור מי שיש לו שורש
 חכמה שורה עליו הברכה. וזהו שאמר עשו את
 בכורתי לקח כי בכור נקרא חכמה ע"ש שנקראת
 ראשית

כנה הוא לך כסות עינים. יש לומר ע"ד דאיתא
 בזה"ק ואת הנפש אשר עשו בחרן זו נשמות קדושות
 ועיין ברש"י ע"ש הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה
 את עד עכשיו לא הכיר זה מחוך לניעות שבשניהם
 ולא הי' להם תאוות נשמיות כלל ע"כ לא היו מולידין
 בגשמיות רק ברוחניות נשמות קדושות אך כשנלקח'
 שרה לאבימלך נתעורר להם קלת תאוות נשמיות
 כידוע שמחמת מעשה בני אדם נמשך ללדיק הרהור
 ע"ד ששמעתי ע"ש אם אין מחני נא כי משה תלה
 הקלקול בעלמו שמן הרהור שהיה לו נמשך להם
 המעשה והקב"ה השיבו מי אשר חטא לי כו' אדרבה
 מהם נמשך לך הרהור וזהו הנה נתתי אלף כסף
 לשון תאוה כמו נכסוף נכספת "ואלף אוחיות פלא
 היינו תאוות נעלמות שהיו נעלמים מתך עד הנה
 היא מחמת הוא לך כסות עינים היינו שלא היה
 מסתכל כך כלל לכל אשר אחך היינו אפי' בלבושין
 דילך לא היה מסתכל ולא היה נמשך לו הרהור כלל
 וע"כ לא היה מוליד בגשמיות כלל אבל עכשיו נתתי
 לך אלף כסף היינו תאוות גשמיות נעלמות הכ"ל ומה
 יומשך את כל ונוכחת היינו שיהי' הולדה ממש בנוכח
 וזהו איזהו חכם הרואה את הנולד בגשמיות והבן:

שיך לפרשת חיי שרה

ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המושל בכל
 אשר לו וכו'. י"ל ע"ד דאיתא בכתבים
 המלכות שבאילנות מכניע קליפות שבעשיה ואיתא
 עוד בכתבים שאברהם הוא הכמה עילאה שהוא י'
 של שם הוי"ה צ"ה ועבדו זקן ביתו הוא מלכות
 שבאילנות כי בית הוא יראה כידוע וזהו המושל
 בכל ע"ד ומלכותו בכל משלה והמשי"ב:

ש"י נא ידך וכו' עיין ברש"י שהקשה למה לא
 אמר תחת ירך העבד וגראה לפרש עד"ש
 וירא אליו ה' והקשה אזה"ח דהל"ל וירא ה' אליו
 הרואה קודם לגראה יעו"ש ופי' ע"ד דאיתא בתקוני'
 ללדיקים שריא בכח מילה ופריעה השם הוי"ה צ"ה
 ולבינונים היא במקום קרבן וכו' וזהו וירא אליו
 ה' אף שב"ב ג"כ נימולו אתו אעפ"כ לא נגלה הוי"ה
 רק אליו כנ"ל ואברהם רצה להשביעו בשם הוי"ה
 צ"ה כמ"ש ואשביעך בה' אלהי השמים וכו' וזהו
 שם הוי"ה צ"ה ושם אהו"ה שהיא גימ' טוב שטוב
 היא קודם שנהפשו וחסד נקרא אחר ההתפשטות
 וזהו אך טוב וחסד ירדשוני כדאיתא בכתבים על
 כוונת מילה ופריעה יעו"ש וע"כ הולרך לומר תחת
 ירכי להשביעו במילתו דווקא כי שם הוי"ה שורה
 דייקא אלל אברהם ולא לזולתו והבן:

הנה אנכי נלכ על עין המים וכו'. י"ל ע"ד
 אורייתא וקב"ה כולהו חד וזהו אנכי נלכ
 על עין המים ע"ד כל העוסק בתורה לשמה זוכה
 לדברי' הרבה ולא עוד אלא שנעשה כמעין מתגבר
 ובנות אנשי העיר יולדת לשאוב מים היינו נשמות
 קדושות והוא ע"ד פתח באכסניא של תורה ואמרה
 גם גמליך אשקה היינו אותן שגומלין הסד עמה

רקושים

א"י דהיי"ה דהיי"ן וזהו רחל באחותה היינו אחרונה עם ה' ראשונה ותאמר הבה לי בנים כי בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא כי חיי הוא מן חכמה ע"ד החכמה תחיה את בעליה ובני הוא מן בינה ומזוני היא שארה כסותה ועונתה ואחר כך ילדה את יוסף המשי"ב :

ויגנוב יעקב את לב לבן הארמי על בלי הגיד לו כי בורח הוא. והקשה אזה"ח איך שייך להגיד שבורח אך י"ל ע"ד זזה"ק שישראל הם לב של כל העולם כי לבא רכין מכולא ושיקר התגלות לאדם היא הלב וזהו לב שומע היינו מבין וכמ"ש א"א"ו זללה"ה ע"פ איך חלך ושמע שאלו וכו' וכשברח יעקב הלך הלב מלבן ולא ידע וזהו בלי הגיד לו כי בורח הוא פי' בריחות יעקב פעל ועשה שהלב שלו לא הגיד ללבן כי הלב נפרש ממנו והבן :

שייך לפרשת וישלח

הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אותו וכו'. ולכאורה אותו מיותר גם עשו הוא מיותר ונראה לפרש ע"ד דאיתא במדרש עשו בא שוא והוא עקרו של שוא ושקר וידוע כי יעקב היה בתי' אמת והי' מרהיק עצמו מן השקר בכל היכולת אך מחמת ההכרח שהוצרך לקבל הברכות ומחמת כיבוד אס שאמרה עלי קללתך בני הוצרך ליכנס בבתי' שקר והוא בתי' עשו שאף שרש"י פי' אנכי מי שהוא ועשו בכורך ע"ש אשפ"כ איש אמת כיעקב היה מתירא פן ח"ו נכנס בבתי' עשו שהוא שוא וזה הצילני נא מיד אחי מיד עשו היינו שהוא בתי' שוא כי ירא אנכי היינו מה שאמרתי אנכי אותו היינו שמה הוא עשו היינו בחינתו שהוא שוא ועי"ו פן יבא והכני והבן :

ויאבק איש עמו עד עלות השחר. י"ל כי ידוע שיש לאדם ב' יצרים יצר טוב וכו' והם שני מחשבות ומה נמשך שאף לרשע גמור נופל לפעמים הרהור חשובה רק שינה"ר גובר עליו אך לרוב ישראל שהם נשמות קדושות אין לינה"ר שליטה עליו עד שמכניס בלבו שקרנות חנופה מחמת שנריך לשקר או לחנוף לב"א מחמת פרכסה ושחר ר"ת שקר חנופה רע שמגדיל את הרע ומקטין את הטוב וזהו ויאבק איש עמו היינו הינה"ר עד עלות השחר היינו שמעלה המדות של ר"ת שחר והבן :

שייך לפרשת מקץ

ויאמר השלוס לאביכי הזקן אשר אמרתם העודנו חי והקשה אזה"ח הל"ל שאלת עודנו חי קודם שאלת השלוס לו עי"ש ונראה דיוסף רצה לרמוז להם שיבינו בעצמם שהוא יוסף שלא לבייש אותם כמ"ש ולא יכלו לענות אותו וע"ד שפירש"י ע"פ כי חרד אל בני עי"ש וכמ"ש ע"פ ותחי רוח יעקב אביהם יעו"ש וזהו שאמר יוסף העודנו חי לא בלשון תמיה רק באמת שעודנו חי וגם יש תמיהות המתקיימות לרמוז להם שבאמת יעקב חי כי הוא ידע

ראשית חכמה והיא ראשית חכמה וגם כבוד אחריות ברוך כנ"ל וע"כ לקח ברכתי משום שלקה את בכורתי והפריד אותי מחכמה ולא היה בי כח לקבל הברכה ולקח הוא ברכתי והבן :

א"י בא אחיך במרמה ותרגומו בחכמה. ואיתא במדרש בא אחיך בחכמת תורתו ונקדים לבאר ע"פ ויאמר יעקב אנכי עשו בכורך ולכאורה יעקב איש אמת ידבר שקר חלילה ורש"י תירן ע"ו ודחוק היא אך הענין הוא דאיתא בכתבי' יעקב הוא מרכבה של ו' של שם הוי"ה ב"ה והיא התורה וזהו ויאמר יעקב אנכי היינו התורה שהיא חרי"א עיטין לבא לבתי' אנכי וע"כ לקח ברכתך ואיתא בפשטה מאמרות נברא העולם ובראשית נמי מאמר הוא ועשר מאמרות הם כעד עשרת הדברות ומאמר בראשית היא נגד דבור אנכי ותרגום של בראשית בחכמה וזהו מאמר המדרש בחכמת תורתו והמשי"ב :

שייך לפרשת ויצא

ותרא רחל כי לא ילדה ליעקב. והקשה ה"ח הל"ל כי לא ילדה מהו ליעקב ותירן מחמת שיעקב היה לו בנים מלאה ולכך תלחה בעצמה שהיא לא ילדה ובאס לאו היתה תולה בו ועוד תירן מהמת שהיה לדיק עומד בלדקו לכך תלחה בעצמה ע"ש ולכאורה לפי תירומו עדיין קשה הל"ל כי לא ילדה בנים ליעקב כמ"ש ותלד בן שני ליעקב ועוד כמה פעמי' והנראה לפע"ד כמ"ש ע"ש ותחי רוח יעקב אביהם ולכאורה תיבת אביהם מיותר והל"ל ותחי רוח יעקב וכו' ודלתי הוא אביהם ונראה ע"ד דאיתא בכתבים שיעקב היה מרכבה להשם הוי"ה ב"ה וגם י"ב שבטים הם י"ב צירופי הוי"ה וזהו שפרש"י ע"פ הבה את אשתי כדי להעמיד י"ב שבטים אמר כן כי יעקב ידע והסתכל ברוח הקודש שהוא ובניו יהיה מרכבה להוי"ה ב"ה כנ"ל ולכך אמר הבה גימ' י"ב שנריך להעמיד י"ב שבטי' שיהיה מרכבה לי"ב צירופי הוי"ה ולכך התעצם א"ע בלדקו כדי שיהיה המרכבה בשלימות בצירופין ולכך כשנאבד ממנו יוסף הרהר ואמר שמה לא יהיה הוא ע"ו המרכבה כי כך דרכו של לדיק שאינו מאמין בעצמו וזהו שאמר יעקב והיה ה' לי לאלהים היינו ששם הוי"ה ב"ה יהיה לי לאלהים שאני אהיה מרכבה לשם הוי"ה ב"ה וזהו ותחי רוח יעקב אביהם היינו כשנמלא יוסף ותחי רוח יעקב על שיהיה עתה המרכבה בשלימות כמו שעלה ברלנו וזהו אבי הם היינו שהוא והם שורש א' של צירופי הוי"ה וזהו אבי הם והם אבי כולו הד וזהו ג"כ כאן כי לא ילדה ליעקב דוקא כי השבטים הם ממש יעקב כנ"ל כי כל מי שנוגד מהשבטים הוא ממש יעקב כי שורש א' להם כנ"ל והבן :

ותקנא רהל באחותה. והנה לכאורה קשה האך לדקת כזו תקנא באחותה ופי' רש"י שקנאה במעשיה הטובים ע"ש אך הגלפס"ד ותקנא היינו ת' קנא כלומר שחבר המדריגה התהתונה כמו ת' שהיא תחתונה שבאותיות עם "קנא שהיא מספר

לקוטים

ויחוד היינו שחיבר אחי בין בני חנה חברה ויחזק ונעשה ממוצע בין שניהם ונעשה מרכבה שלימה עם כל הי"ב לירופין וזה היה כל מנמותיו מנעוריו וזה מעודי עד היום הזה והבן:

ידודה אתה וכו'. י"ל ע"ד ששמעתי בשם אב"ז זללה"ה כל הכופר בע"ז נקרא יהודי וע"ז נקרא גאולה וכל הכופר בע"ז היינו במדת הגאולה ואחז במדת הענוה והשפלות נקרא יהודי ולי נראה שעלבות ומרה שחורה נקרא ג"כ ע"ז וכי הוא גרוע מכל המדות רעות וידוע שאפילו יש ביד אדם תורה ומע"ט אם אין בו יראת שמים אין כלום. ויז"ד היא קטנה שבאותיות ומ"מ יכולים לעשות ממנה כל הכ"ב אותיות שבתורה כי כשמתהילין לכתוב עושים מתהלה נקודה קטנה ואח"כ מושך ממנה איזה אות שירצה ונמצא כמו שמיו"ד קטנה נעשה כ"ב אותיות וה' הומשי תורה כך כל הכופר בע"ז נקרא יהודי וזכה לכל כ"ב אותיות וה' הומשי תורה וזהו יהודה היינו כשנקרא בשם יהודי אתה מזה נמשך ונעשה "את ה' היינו כ"ב אותיות מא' עד ת' וה' הומשי תורה וע"ד שפירשתי ליהודים כימה אורה וו תורה והבן:

שייך לפרשת שמות

ידידי כי יראו המילדות את האלהים ויעש להם בתים. נראה לפרש כי ידוע אף שאלם עושה כמה מצות ורודף אחר המצות מ"מ כשאין בו יראת שמים לא נחשב לכלום וע"ד דאיתא בזוה"ק וירא אליו ה' ר' אלעזר פתח האי קרא בחר דאתגזר אברהם דהא לא כתיב וירא ה' אל אברהם אלא רוא איהו וירא אליו ה' להוא דרגא מה דלא הוה בקדמיתא עד לא איתגזר וכו' עד דכל דרגין שרו על האי דרגא תתאה בחר דאתגזר אברהם עי"ג וזהו כי יראו המילדות את האלקים כיון שהגיעו לבחי' יראה אף שהוא בדרגא תתאה. ויעש להם בתים לשון מדות כמו אלפים בת יכול פי' שעשה הש"י להם המדות כמ"ש חו"ל אלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו וכיון שהוא עשה להם המדות בוודאי הם טובים. ועד"ז י"ל ברוך משלם שכר סוג ליריאייו ולכאורה מלת טוב מיותר אך שהפי' הוא שמשלם שכר ליריאייו היינו טוב שמכנים בלכס טוב שיהיו ביישנים רהמנים גו"ה וענוים כי אזה"ע כשמוסיפין גדולה מוסיפין גאולה וישראל כל זמן שמוסיפין גדולה מוסיפין שפלות וזהו ויעש להם בתים לשון מדות כנ"ל היינו שהכנים בלכס מדות טובות והבן:

א"י ויהי כי יראו המילדות את האלקים ויעש להם בתים כי ידוע שהפרשיות של תפילין הם מוחין והנהיגים הם כלים לקבל המוחין וידוע שקב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא כמ"ש בזוה"ק כמה פעמים ובראשית תרגומו בהוכמתא כי התורה היא חכמה והיא מוחין דכל עלמא. וזהו ויעש להם בתים היינו משה ואהרן ומרים שהם הוי כלים לקבל המוחין שהיא התורה שעל ידם ניתנה התורה והבן: ולכל

ידע בעלמו שהוא יוסף ונמצא שלא מת אחד מבניו בחייו ואז בוודאי הוא הי כדאית' יעקב אבינו לא מת והם אף שלא הבינו נגלה בהם רוח"ק והסכימו לדעתו כמו שפירש"י ע"ס כלנו בני איש אחד נחנו שכללו את יוסף ג"כ עמהם יעו"ש והבן:

שייך לפרשת ויגש

ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נושאים מטוב חמרים. י"ל ע"ד הידוע שהש"י בוחן לידידיו ונחיריו כמ"ש באבותינו שנתבחנו היינו אברהם במצרים ויחזק בשלשמים ויעקב בחרן וכמו כן בכל דור ודור בוחן לכ"ה כפי שורש נשמתו ולפי המקום וע"כ החכם עיניו בראשו ומעיין כפי שורש נשמתו ומתגבר מאוד נגד תאוותיו הגשמיים ומשבר אוחס והבא לספר מסייעין אותו כי אלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו וזהו חבן בוחן ע"ד והסירותי את לב האבן היינו שיבחה וישבר אותו כדי שיאז ברור ונקי וידוע כי אותו המדה שאלם מתקן נעשה מלך עליה וע"כ יוסף כשנתבחה במצרים ושבר אותו התאזה כידוע נעשה מלך ומושל בכל ארץ מצרים וגם ידוע כי זה לעומת זה עשה אלקים וכמו שיש ע"ס בקדושה כמו כן יש עשרה כתרין תתאין ר"ל וכו"ה כלול מכולם כשאדם נובר איזה תאזה לוקח כל הכתרין תתאין תחת ידו ונעשה מושל עליהם ולאביו שלח כזאת ופירש"י משאוי עשרה חמרים היינו שרמו לאביו שאל ירא מלירד למצרים אשר בשר חמורים בשרם כי הוא שיבר אותם ולקחם תחת ידו ורשותו וזהו כזאת ע"ד זאת אות הכרית היינו כמו שיש בקדושה כנ"ל. נושאים מטוב מצרים היינו שהעלה אותם ג"כ והם מטוב מצרים. ועשר אתוננו' היינו בחי' דבר ונוקבא שיש בהם ג"כ כמו בקדושה. נושאות בר ולחם ומזון ע"ד דאיתא בזוה"ק ע"פ אל תראו את ע"ה כי להמנו הם אינן בגרמייהו מזמנין לאינון דמשתדלין באורייתא וזהו נושאות בר ולחם ומזון היינו אינן בגרמייהו והבן:

שייך לפרשת ויחי

האלהים הרועה אותי. ולכאורה אינו מובן וכי לא היה לו שבה יותר רק מה שזן ופרנס אותו והלא כמה נסים ונרות דערו עליו מעשו ומלכין ומיוסף ותירן אזה"ש שצירך אותו בתלת אבהן והזכיר בפ' אברהם ויחזק. וזהו הרועה אותי שכלל א"ע עמהן יעו"ש והגלפע"ד שרמו בזה כל הרשתקאו' דערו עליו וכל מנמותיו שהיו לו מעודו עד היום הזה ע"ד שפירשתי ע"פ ותהי רוח יעקב אביהם כי יעקב היה כל מנמותיו שיהי' הוא עם הי"ב שבטים מרכבה להשם הוי"ה צ"ה עם י"ב לירופים ולכן כשנאבד יוסף היה מתוירא על זה כמ"ש רש"י ע"פ ארד אל בני וכו' עי"ש לכן כשנמצא יוסף אז ותהי רוח יעקב אביהם היינו אבי הם דייקא כלומר שאבי והם הכל אחד המרכבה שלימה עם הי"ב לירופין וזהו האלקים הרועה אותי רועה לשון חיבור

לקוטים

שייך לפרשת משפטים

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם. י"ל ע"ד
 תהחדש כגשר נעורכי כי ידוע שנמנרים
 תקנו והעלו אותן לנזות שנפלו מימי אדה"ר ואיתא
 בכחצים שאדה"ר פגם שלו היה בדעת ודעת הוא
 המכריע בין חכמה ובינה כמו דיין שלישי כי יש
 דיין ימין ודיין שמאל ודיין שלישי הוא המכריע
 וקבלתי מאח"ז זללה"ה שתלת אבהן הס ג' דיינים
 שהם תלת מוחין ימין ושמאל ומכריע ונמצא כיון
 שהפגם היה בדעת ממילא התיקון לריך להיות ג"כ
 ע"י דעת לכך משה שהיה בחי' דעת של הדור ההוא
 וכל הדור היו דבוקים אליו ולכך היה מעלה אותם
 ממנרים וע"ד דאיתא ברמב"ם שהמקוה מטהר
 ברוחניות כמו שהוא מרהיץ ומנקה בגשמיות מכל
 סיע ולכלוך כי מי המקוה שהיא רמוז למי החסד
 והדעת מזה נמשך אליו לתקן מה שפגם בדעת וזהו
 תתחדש כגשר נעורכי היינו שיחקן כל הנילונין שלו
 כגשר שהוא משליך כנפיו הישנים ולובש חדשים
 ומתוקנים עושה לדקות ה' ומשפטים לכל עשוקים
 היינו כדיין המכריע כך הדעת שהוא מכריע מחקן
 לכל הנילונין העשוקים בעמקי הקליפות ר"ל יודיע
 דרכיו למשה היינו שמה שהוא בחי' הדעת של הדור
 ההוא וכן בכל דור ראשי הדור שהם בחי' דעת הם
 יוכלו לתקן נילונין של כל הדור הדבוקים אליהם
 וזהו לבני ישראל עלילותיו וזהו ואלה המשפטים אשר
 תשים לפניהם היינו תלת דיינין שהם בעוה"ז ובנפש
 הם נקראים תלת מוחין שהם חב"ד ובשנה הם שלש
 רגלים היינו ע"י הדעת שהוא המכריע כנ"ל תוכל
 להעלותו ולתקן והמשכיל יבין :

כי תלך אש ומלחה קונים יובן ע"ד אש לפניו תלך
 ותלהט סביב נריו כי הקדוש צרוך הוא שולח אש
 התלהבות גדול לעולם לעבודתו וזר אל יתערב כי
 נשפט באש השכינה מכה התלהבות ואהבה גדולה
 אשר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וכ"ז
 לפי המקבלים אם ח"ו המקבלים אינם רוצים לקבל
 השפע לעבודתו באש אז ח"ו מתהפך לדין ועושה
 דין בו ובאדם מתהפך לכעס וידוע שעל ידי כעס
 מסתלק הנשמה מהאדם ויש אדם שיש לו נשמה
 קומה שלימה מרמ"ח אבריו ושם"ה נידיו ויש אדם
 שעדיין אין לו נשמה שלימה רק הוא קונה לו נשמה
 בתורה ותפלה ובכל פעם שהוא עושה איזה מנה
 מתרבו ומתגדלת אללו הנשמה פעם באבר זה ופעם
 באבר זה עד תשלים רמ"ח אבריו ושם"ה נידיו
 ואח"כ מתגדלת יותר כל מנה שהוא עושה מתגדל
 אותו אבר הנשמה וזהו כי תלך אש מאת הקב"ה
 התלהבות גדול לעבודתו ומלחה קונים ב"א שאינם
 הגונים שאינם יכולים לקבלו ונאכל גדיש כנ"ל כי
 נהפך למשחית ונאכל גדיש הוא הנשמה אשר האדם
 קונה לעצמו כנ"ל או הקמה היא הנשמה גדולה
 שורש מאב ואם או שדה או יכול להיות לעשות פגם
 להסתלק השכינה הנקרא שדה לחקל שלם ישלם פי'
 וראה

שייך לפרשת בא

ולכר בני ישראל היה אור במושבותם. י"ל ע"ד
 דאיתא בנדרים כל המתמם עתמו הקב"ה
 מתמם עמו עי"ש וכתיב התהלך לפני והיה תמים
 לא כתיב והיה תמים והתהלך לפני כי מקודם לריך
 אחערותא דלתתא וזהו התהלך לפני ואח"כ והיה
 תמים היינו שהקב"ה יתמם עמו כמו שהוא הולך
 באמת כך הקב"ה מראה לו האמת ג"כ וזהו נהירו
 דאנפין כדאיתא בזה"ק שאמת הוא נהירו דאנפין
 וכמ"ש והיה לך ה' לאור עולם וה' הולך לפניהם
 היינו אור נהירו דאנפין וזהו ולכל בני ישראל היה
 אור במושבותם ומושב הוא לשון עכבה שמעכב
 ומבלה ימיו בעוב. תם היינו חמת מדת יעקב
 שנקרא איש תם אזי ולכל בני ישראל היה אור מחמת
 שהיו הולכים בחמימות ובאמת היה הקב"ה מאיר
 להם ג"כ נהירו דאנפין כנ"ל והבן :

א"י במושבותם כי ידוע שהשבת הוא אור של כל
 העולם ע"ד דאיתא שהעולם היה מתמוטט
 עד שבה שבת ובוודאי לדיקים יחודי סגולה היו
 מקיימים את השבת כמו מתושלח נח והאבות כולם
 ומשה שהיה בחי' דעת של הדור תיקן שבת במנרים
 כמ"ש במדרש שבה משה אלל פרעה וא"ל עבד שאין
 לו מנוחה יום א' בשבוע אין עבודתו כלום מיד בירר
 לו שבת למנוחה ואף שהיו במנרים בגלות ובחושך
 אף עפ"כ היה מאיר להם אור שבת וזהו ולכל בני
 ישראל היה אור במושבותם היינו שבת מחמת שהיה
 מאיר להם אור של שבת היינו נהירו דאנפין שהוא
 אמת זו היא שהיה מאיר להם בכל מקומות
 מושבותיהם והבן :

שייך לפרשת יתרו

והייתם לי סגולה מכל העמים. י"ל ע"ד דאיתא
 בגמרא אין לו להקב"ה אלא ד' אמות
 של הלכה והקשה הרמב"ם לא היה לו להקב"ה
 לברוא אלא אותן ד' אמות ותירץ שכל העולם נברא
 לנזות לזה כי כשיצרך לחרוש אדם בשעת חרישה
 וכו' תורה מה תהא עליה ע"כ הוצרך לברוא את
 כל העולם להכין לו כל הצורך כדי שיהיה פנוי
 לעבודת הש"י עכ"ל והנה רש"י פי' סגולה אומר
 חביב עי"ש והז"ל אמרו אין לו להקב"ה אלא אומר
 של יראת שמים שנאמר יראת ה' היא אוצרו וזהו
 והייתם לי סגולה היינו אומר חביב שהיא יראת
 שמים שיהיו יראין מהש"י וזהו נקרא ג"כ ד"א של
 הלכה וזהו וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך
 ויראו ממך מחמת שיהיו יראים מהש"י אזי יהיו
 עמי הארץ יראים ממך : מכל העמים היינו ע"ד
 דאיתא בזה"ק אל תראו את עס הארץ כי להמנו
 הם אינון בגרמייהו מזמנין לאינון דמשתדלין באורי'
 וזהו מכל העמים כו' לי כל הארץ היינו שכל העולם
 לא נברא אלא לנזות לזה ואינו בגרמייהו מזמנין
 והבן :

לקוטים

כמ"ש בזה"ק שרריך בעת היחוד ק"ש להפריש ענאו מכל לבושין וקליפין כמו ביחוד איש ואשה בקירוב אשר ולא ע"י לבוש וק"ו ביחוד אחר יחוד האמיתי וזהו הגמשל שרריך אדם לפרוש א"ע מכל קליפין ולבושין ולייחד יחוד גמור בלי לבוש מא"ס ועד א"ת במסירת נפש נמצא הגוף כאלו אינו כי כבר נתבעל חושי והנשמה מתייחדת בשרש' העליון ומזדווגת כל העולמות תחתונים ועליונים וזהו באין לו מחשבה אחרת כמ"ש בר' עקיבא מתי יבא לידי ואקיימנה וממשיך א"ע בהיר בכל העולמות השכלי' ועולים בעלות המחשבה לפי המתדבק באיזה מקום שיהיה הדביקות שם אורו חוזר ועולה ומהפך מחושך לאור גדול והכל לפי המחשבה בעת הק"ש ואח"כ אומר ומדבק ומייחד רמ"ה אבריו ברמ"ח חיבין וממשיך לכל אבר חיות ושפע ולכל העולם אשר בדמות אדם ויוצאין כל הנילוטין הקדושות ומתייחדו' וזהו כוונת חז"ל לרריך להזכיר יליאת מנרים בק"ש ואחר כך מתייחדים יחוד האמיתי בחשאי ומשפיע לכל העולמות שפע רב וברכות ע"י ח"י ברכאן כי הק"ש מעוררת האהבה שלהבת יה רשפי אש בנישוקין ודביקות רוחא ברוחא שהוא שורש כל אבריו ושם"ה גידיו וכמעט ביטול מליאות והה"י ברכות הם בסוד חי יסוד חי עלמין המשפיע למלך בהשתי בלי קול גדול כי המלך בא זהו ויקחו לי תרומה שי' כשתקחו אותי כניכול יהיה תרומה אפרשותא מכל קליפין ומכל מחשבין. מאת כל איש מאת כל התענוגים הנקרא איש כנ"ל אשר ידבנו לבו לשון זיבה אשר הלב זוב ונמוג מהמת התלהבות התענוג כאיש ואשה כידוע תקחו את תרומתי משם יקח תרומתי בסוד ק"ו ומה שם מפשיט א"ע מכל התענוגים רבות וזרות להתענג בתענוג שאלו מכ"ש ביחוד עלום כזה:

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם. י"ג דברים הם כנגד שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם מכולם תקחו את תרומתי שתהי' בשעת לקיחתו מופרש ומוכדל מכל מהשבת חוץ הן מלד ק"ו והן מלד ג"ש והן מלד בנין אב כי אב אחד לכולם ואם אב הוא לרריך לנהוג בו כבוד כי אין זה כבודו הן מכלל ופרט כי הכל מרומזין בספירות ועיין בס' הקנה וכבר העתיקם הרב רבינו ישעיה בסידור שלו על ברייתא דר' ישמעאל ואפשר כשיהיה חכם גדול ויאיר עיניו בתורתו ויבין לפי דרכיו האריך ב"ג דברי' הללו מרומזין ומכונין י"ג מדות התורה נדרשת בהן וארמוז מעט והמוסיף חכמה יבין כי אינו יודע רק אלו זהב הוא ק"ו כי הוא דינא רפיא והוא ק"ו סוד הגבורה כסף הוא ג"ש שהוא ספיר גורתם והכל כספין וחפזין והוא הסד השוה בכל לטובה ונחושת הוא בנין אב המכוין נגד אב בקיצור כ"א לפי שכלו ימצא זה מכוון נגד זה הן בספר הנ"ל שזכרתי הן בהקדמות שכלו ולבנו ובלבד שיכוין לבו לשמים והבן:

א"י כי אחר שמלינו לייחדו ביחוד האמיתי ולהפרישו

יראה עצמו להיות שלם בנשמה ואם קלקל כנ"ל ישלם אותו העבירה אשר גרם הסתלקות השכינה המצטר את הנערה והבן:

כי יפתה איש בתולה אשר לא אורשה ושכב עמה וכו'. יוכן כי המחשבה אשר עדיין לא בא במעשה או בדיבור נקראת בתולה ולפעמים בא לאדם שמחשב מחשבה טובה ומחדבק בקב"ה ובקל היא מתבטלת וגשכהת ממנו מחמת שלא הביא אותה בדיבור או במעשה וזהו כי יפתה לשון הרחבה כמו יפת אלהים ליפת איש בתולה שהיא מחשבה אשר לא אורשה שהיא הדיבור מלשון ארשת שפתים ושכב עמה ודבק עמה זאת עלת התורה שלא חפרח ממנה מהר ימהרנה לו לאשה פי' יביא אותה בדיבור או במעשה ולא תחבטל ואז יהיה לו לאשה לנשמה ואם מאן ימאן כפל לשון פי' ואם לא יהיה מאת אביה הוא הקב"ה לתתה לו בעובדא כדי שיהיה לו לאשה והטעם שאינו רוצה מפני שאתה לא רצית ממך באיזה מחשבה קטנה אשר כמעט לא נתפש לחשב וזהו ואם מאן אתה באיזה פניה אזי ימאן אביה ג"כ או תקנה לזה כסף ישקול תכסוף ותתאוה מאד מתי תבא טוב במחשבתך כדי לקיים אותה וזהו כסף ישקול תקח המדריגה של תאוה כמוהר הבתולות במהירות מחשבתך ואז התן אביה לך לאשה והבן:

אן יאמר כי יפתה איש זה היצר הרע בתולה זה מחשבה כנ"ל מהר ימהרנה לו לאשה היא ע"ד ולקחת לך כפ' כי תלא שפי' אה"ו זללה"ה כסף מלשון ביוש כמו נהמא דכסופא היינו שתתבויש והבן: **כי** תראה חמור שונאך רוכן תהת משאו. פי' המור נקרא הגוף שונאך היא שם מושאל לילה"ר וזהו רוכן תהת משאו הן בתליו ר"ל הן בירידת פרנסה או כל צרה שלא תבא תעזוב ותעזור לו בתפלתך וזה כיון למה שדרשו חז"ל עמו דוקא שהוא גם כן יתפלל ויהזור בתשובה לאפוקי כשהוא יושב ואינו פונה עצמו להש"י או אתה ג"כ פטור כשהוא אינו רוצה וכאשר ראיתי מאה"ו זללה"ה והבן:

מלאתך ודמעך לא תאחר פי' הדרך אשר אתה רוצה למלאות ולהמשיך אותן הן בגשמיות והן ברהניות וזהו מלאתך ודמעך הן הדמעות שאתה בוכה לא תאחר לא תבא אותן לאל אחר ח"ו רק בכור בניך תתן לי פי' אם ח"ו אתה המשכת מלאתך למקום שאינו לריך אזי יש לו תקנה בדמעה כידוע אז ודמעך עכ"פ לא תאחר רק תתן לי וברוהניות הבנים הם המלות ראשיתן ותהילתן שלא יהיה בהם מחשבה זרה ח"ו רק תתן לי לשמי והבן:

שייך לפרשת תרוסה **וידבר** ה' אל משה לאמר ויקחו לי תרומה. הדרך הישר אשר ילך האדם בה קא רמזו הכא תרומה. אפרשותא רוא דא להפריש צין הקודש וצין האול ע"י מחיצות ביחוד אדם יהודו ואלופו ש"ע

לקוטים

שייך לפרשת תצוה

ואתה תלזה את בני ישראל וכו' שורש הכונה היא בשאתה רולה לדבר ולייחד את צ"י לאביהם שבשמים אזי ויקחו אליך לריך אתה למשכס בדברים אליך להיות נרדפים אחריו ואז תוכל לתקן ולדבקן אליך וזהו את ה' אלוקיך חירא לרבות ת"ת כי כשירא את ה' ומאמין בו אז הוא דבוק ביראת הת"ת וזהו צ"ח בהתדבקו ביראת השם מדבק עמו כל היראות אמיתית והנמשכים אחריו ושורש זה אמר אל"ו וללה"ה אין לנבי משה מלתא וזערתא היא ופשוט כשהם יראים ממשה אזי היראה מלתא וזערתא כי משה היה מדבקן ביראה הפנימית ע"י התדבקם בו כך נראין לי דבריו. שמן זית היא ע"ד ששמעתי מאח"ז וללה"ה ע"פ שמן תורק שמך ע"כ עלמות אהבוך שריך לפעמים להלביש התורה בלבושין כדי להכניס בלבבות צ"ח משל לרופא שרואה שהחולה אינו יכול לקבל הרפואה כי היא מר בעיניו צריך ללבוש הרפואה במיני מתיקה כדי שיקבל וזהו שמן תורק שמך ע"כ עלמות אהבוך וד"ל ועכ"פ תראה שתהיה זך ונקי שלא תתפאר עצמך בלבך רק תהיה שפל וזהו כתיב למאור פי' תהיה כתיב בלבך ותדע שלא התרוממת רק למאור לעולם וזהו שאמרו זרוק מרה בתלמידים פי' תזרוק המרירות מלבך ולא יהיה בך כלל רק בתלמידים כדי שייראו ממך והבן:

ונתת אל חושן המשפט את האורים ואת החומים יובן ע"ד שאמרתי לפרש אבני שוהם ואבני מלאים לאפוד ולחושן כי אפוד בנימ' פה והחושן הוא כנגד הלב והיא בחי' לב ואמרתי במ"א שזה כוונת הפסוק ולא יזח החושן מעל האפוד שיהיה פיו ולבו שוין לא מבעיא בשעת התורה ותפלה אלא אפי' בשעת דיבורו עם צ"ח לא ידבר א' בפה וא' בלב. וזה לא יזח החושן מעל האפוד שיהיה דבוק מחשבות לבו עם דיבורו כשמדבר הפה והלב חושב יהיה בלב טוב ומחשבות טובות וזה גלוי שהדבור הוא חלק עשיר' מן המחשבה כי א"א לדבר מה שחושב ולכך אמר דהמע"ה יהיו לרצון אמרי פי הם הדבורים הפשוטים היוצאים מהפה והגיון לבי הם המחשבות שחושב ומתלהב לקב"ה וכמאמר הו"ל רחמנא לבא בעי כי זה שיש לו לב טוב הקב"ה שורה בו כדאיתא לך אמר לבי צור לבי ועל הקב"ה נאמר וישראל בכלל נקראים לב כמ"ש בזה"ק פ' פנחס וידוע כשאדם דורש דבר מה בפסוק אעפ"י שאין בפסוק רק לערך עשרה תיבות כשדורש בו ומכניס בו השכל נתמלא באלף תיבות מן השכל וזהו אבני שוהם פי' אבנים כמו שהם בדיבור הפשוט ואבני מלאים פי' הם המחשבות טובות ודברים היוצאים מן הלב ונתמלאים בכוונתו ומחשבתו ובחמדתו ותשוקתו כמו שידוע שהלב הומד וזהו אבני שוהם לאפוד שהיא הפה ואבני מלאים להושן שהוא הלב ויש בזה סוד

ולתפרישו בן הטדש ובין החול אמר שיש י"ג דברי' בעולם והם אחד בתכלית המכוין כי מאחד נאלצו אך ירדו לקיום העולם התחתון לכן לריך המיוחד להזהר בהם שלא להתערב בהם פשולת וג"כ אל"ג מעט מהם זהב ג"כ יש שבעים מיני זהב לפעמים הוא טוב וקונה עצמו לעשות מקדש ולפעמים ת"ו זהב עשו לבעל כסף הוא לשון תאוה וחמדה לפעמים הוא טוב לחמוד לדעת סודות התורה ועבודה ולפעמים מתאוה תאות זרים ת"ו. נחושת לפעמים היא נחושת קלול ונוזן ובער בהתלהבות ולפעמים הוא נחש תכלת היא לשון תכלית ולפעמים הוא לשון תכלה וכן שאר מינים וה' יראנו נפלאות מתורתו: **מעשה** הארון הלא סתום מאוד כמעטיו ורמזיו אך נפי קס שלי אענה גם אני הלקי מעט ע"פ הקדמה הנ"ל הארון הוא סוד הדיבור והכפורת וכו' כרוזים הם תלת מוחין שהדבור בא מהם מהשכליים והלוחות הי' ארכן שש ורחבן ששה היא מדת בחי' תורה שבכתב דכלול מש' והיא ניתן בארון שהוא תורה שבע"פ כי לריך להדבר תורה שבכתב עם תורה שבע"פ ובאדם לריך להיות דבריו הן ד"ת הן בשעת מו"מ וכל עסקיו יהיה לש"ש ושמים נקרא ג"כ תורה שבכתב כמו שהיה בארון הלוחות וכמעט זה רמזו חז"ל אין בארון רק שני לוחות מלמד שהלוחות ושברי לוחות הם הדברים שירדו בשבירה לריך ג"כ לחברם ולהכניס' בארון ולהיות מנחים אלל הלוחות כי הכל בא מן התורה כי באורייתא אסתכל קוב"ה וברא עלמין ונמלא כשירדו בשבירה ירד התורה ג"כ כי היא הנוחנת הייס לכל הדברים לכן לריך להעלותן לחברם כ"א למקומו ולכן היה הארון זהב מבחוץ ומבפני' כי משם דבור מקבל יותר ולזה כיוונו חז"ל דיבור קשה וזהו ונועדתי אליך ודברתי אחר מעל הכפורת מבין שני הכרוזים כי מהחלת מוחין מהם ממשיך אל הדבור והכפורת היא המוח הנ"ל המכוין להדיבור שידבר דבר דבור על אופניו כידוע וצדעת הדברים ימלאו וכך היה כשהקב"ה היה מדבר היה קולו ממלא כל ההיכל ונפסק ולא נשמע לחוץ קולו להורות שריך הדיבור להיות הכל בפנים שלא יתן כח לעומדים בחוץ הן הם הידועין. והזר שהיה על הארון היא מרמזו לכתר תורה וד"ל וזהו לשון זר היא מכל שכל כי אינו מושג כלל והיא הקיצו העליון של יו"ד של השם צ"ה וב"ש והכל באים להדבור ומתיחדים מעילא לתתא ומתתא לעילא אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים והכל היה בארון והפנימות של הארון היא עני שיטים כי הדבור מקבל ג"כ מכסף שהיא מספר עין אך רובו מקבל מזהב וד"ל ולכך היה מופה זהב מבחוץ ומבפנים ובין אדם בוודאי לריך לכסוף ולהתאוה לדבר כ"א לא יתאוה לאידבר אך כשבא לדבר לריך לחזק בכח לדבר לא כן אם אפס כחו לא ידבר ובמחשבה יוכל להשב אף בלא כח וזה הכח היא מהזהב והבן:

לקוטים

סב 163

השורשים נהגל סיהם בתורה וחפלה את כל הקוים
 כהרם והוא ע"ד שכתב ברית מנוחה ויקרא שם
 המקום חזרה כי נכרה גם אש ה' עיין בכתבי
 מזה. וכמ"ס והיה בית יעקב אש ונית יוסף להבה
 ונית עשו לקש והיינו ע"ד הג"ל ועל ידי שנתגלגל
 חטא של ראשונים שצענו בכבוד של אלו הת"ה
 הנקראו נחשי' השרפים או שנקראו על שם ענב האש
 פולה למעלה כך ת"ח שהוא גדול דעה וינשכו בעם
 לנקום ולנטור כנשיכת נחש ואז וינשכו בעם וימת
 "עם" רב אותיות מערב רב שוללו בכבוד הת"ח
 הראשונים ונעשו בהם נקמה ע"י אלו ת"ח שנקראים
 נחשים השרפים והרגישו בזה ויבאו אל משה ויחמרו
 חטאו כי דברנו בה' ובך וכו' ויאמר ה' עשה לך
 שרף וכו' וראה אותו וחי וכו' כי "ראה אותיות
 יראה והוא ע"ד שכתבתי בפסוק חללים סימן נ"ד
 לבי יחיל בקרבי ואימת פות נפלי עלי. והרפואה לזה
 כי יראה ורעד יבא כי כמו משל לזה שהיה לו רבוי
 דמים והרפואה ע"י חרדה ויראה שגפלקו הדעים
 יעו"ש כך והיה כל הנשוק וראה אותו ונתירא כי
 יראת ת"ח הוא מורא הש"י כמ"ס את ה' חלקך
 תירא וז"ת"ח ואז נוצל ע"י יראת ה' מכל מיני יראה
 ויעשה מן ערוד הממית רעד ועי"ז נילול וז"ש יראת
 ה' תוסיף ימים וק"ל. נמצא כי ת"ח הנקרא נחש
 ממית למדבר בו סרה והוא המחיה ע"י ראה שהוא
 יראה מת"ח וכו' וז"ש כל ת"ח שאינו נוקם ונטור
 ר"ל שאינו במדרגה זו שיכול לנקום לחוטא גדו
 וחוזר ויכול לנטור ולהלילו למפיוסו אינו ת"ח כי
 לריך שיהי' כמו ת"ה שנק' נחש הממית וחוזר ומחיה
 אותו החוטא הנשוק על ידו וכמ"ס והיה כל הנשוק
 וראה אותו וחי כי וידאי זה הת"ח יש בו יראת ה'
 והירא ממנו הוא בכלל את ה' חלקך תירא וכו'
 לשלול הת"ח שאין בו יראה וז"ש הכתוב לא תקום
 ולא חסור שלא חנקום ולא חנטרך שוב לנטור אותו
 להתפלל עליו שיחיה פן לא תוכל לנטור לכך לא
 תקום ואז אתה נקי שלא יענש עבורך וק"ל. וכוה
 מבואר כוונת הש"ס וכי נחש ממית ומחיה אלא
 כ"ז שישראל מסתכלין כלפי מעלה שהוא הת"ח
 ומשעבדים את לבם כי נשבר לבם מתמת ראה ק"ו
 שהיא יראה מאביה' שבשמי' כי הירא מת"ח שקראו
 הכתוב אבי אבי רכב ישראל כאלו ירא מאביו
 שבשמים ועי"ז יראת ה' תוסיף ימים וק"ל. וז"ש
 ולא יזח ההושן מעל האפוד כי אותיות חסן הוא נחש
 הנקרא ת"ח הממית למי שהוא מנגדו ומחיה למי
 שמתקרב עמו. וז"ש מוליא חמה מנרתקה לדיקים
 מתרפאי' ורשעים נדונין והבן. וז"ש זורחה לכס
 יראי שמי שמש לדקה ומרפא בכנפים שהוא ע"ד ולא
 יכנף עוד מוריד כי "יראה" שמי הוא יהוד חמה
 הוך נרתקה ולכך הוא מרפא בכנפים סוד הלבוש
 והכיסוי משא"כ כשמוליא חמה מנרתקה אזי הוא
 כמ"ס בתיקונים דף מ"ד ע"ב הוי"ה בר מנרתקה
 הוא דין וכד עאל בנרתקה אתעביד רחמי יעו"ש.
 וכוה מבואר קושיא שם שהקשה "ימין וק"ל. וכש

חמוק ושער גדול ואגלה ואכסה וכו' כי ידוע
 שבאורים ותומים היה הכ"ב אחון בדוחק כידוע
 מאמר חז"ל ונמצא כשהיו לריבין לשאלו דברים שיש
 ב' או ג' חיבות שרין פגון האלך לבבל האריך היה
 התשובה בזה ויש בזה סוד עמוק ואענה חלקי בזה
 כי קבלתי בזה מאמ"ז וללה"ה כי בכל אות מהכ"ב
 אחון יש כל כ"ב אותיות חוץ מאות מ"ס והכהן
 המחלבש ברוה"ק השואל אתר שטה השם שיהיה כל
 כ"ב אותיות באורים והיו מאירין האותיות עם
 מלואין שלהם ג"כ ומוזה היה יודע כל מה שזריך והבן.
 וזה אבני שוהם ואבני מלואים ג"כ שזריך לאפור
 ולחושן וזהו ונתת אל החושן את האורים הוא האור
 של רוה"ק שהכהן מחלבש בו ואת התומים שמתמם
 התשובה ע"י אותיות מלואים שמאירות לעיני הכהן
 והשם יכפר והבן :

ו יזח החשן מעל האפוד. להבין זה נבאר
 משנה ס"ג דר"ה כיונא בו עשה לך שרף ושים
 אותו על נס וכי נחש כנ"ל והספיקות רבו וכו'
 בפסוק הקודם לזה אמר ותקצר נפש העם בדרך
 וידבר העם באלקים ובמשה וגו' וישלח ה' בעם את
 הנחשים השרפים וינשכו וגו' ויתפלל משה וגו'
 ויאמר ה' עשה לך שרף ושים אותו על נס והיה כל
 הנשוק וראה אותו וחי ויעש משה נחש נחשת וגו'.
 לבאר המשך הפסוקים דאיהא בש"ס פ"ב דיומא
 כל ת"ח שאינו נוקם ונטור כנחש אינו ת"ח ופריך
 והא כתיב לא חקום ולא חסור ומסיק הא דמפייסין
 וכו' והנה רבו הפירושים שם הריטב"א סי' לחלק
 בין מילי דשמיא ובין מילי דעלמא ומהרש"א והרי"ף
 יעו"ש. ולי נראה לדקדק כפל שאינו נוקם ונטור
 וכ"ת משום דתרי מילי נינהו כדמפרש בש"ס איזה
 נקימה השאילני קרדומך וכו' ק' יאמר ההמור ואתי
 הקל במכ"ס וכ"ת הא בפסוק כתיב כך וק' ג"כ
 לשון כפל. וז"א דשם לריך לכתוב שלא חתן לבטל דין
 לחלוק משא"כ בש"ס ק' ונ"ל דמינו בשיר השירים
 ומאחיים לנוטרים את פניו הרי כי נעירה היא
 שמירה ונקימה היא ההיפוך והנה ב' הפכים אלו
 מלינו נחש שעשה משה שהיה ממית והיה מחיה
 כמ"ס בש"ס הג"ל וכי נחש ממית ומחיה אלא כל
 זמן וכו' והענין יבואר ע"י המשך הפסוקים הנ"ל
 כי התורה נקרא דרך כי מורה דרך להולכים בה
 וכמו שנאמר ושמרו דרך ה' לעשות לדקה ומשפט
 וז"ש ותקצר נפש העם בדרך כי שנאת אנשי המונים
 לת"ח היא מהמת עורה דרך הת"ח בתורה ועבודה
 וקדושתן והם בהפקירא ניחא להו מהמת זה פונאים
 גם לתורה שניתנה ע"י משה מפי הגבורה וקלו נפשם
 בדרך ה' לכך וידברו באלקים ובמשה כי הת"ח
 נקרא אלקים אשר ירשיעון אלקים וכל זמן שדיברו
 סרה וחרחרו ריב עם אלקים הדומה למשה שהיה
 עניו הנעלבין ואינם עולבין וכו' סברו שהותר
 הרטעה באפקרסותן עד הת"ח שלא קבלו עונש
 עבורן סברו שאין הקב"ה מקפיד על כבוד הת"ח
 לכך וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים הם הת"ח

לקוטים

שנאמר וכו' תדבק הדבק בת"ח כאלו דבוק בהקב"ה
 שהוא חיי החיים כמ"ש ואחם הדבקים בה' חלקיכם
 חיים כולכם היום . ואסוד נקרא אנשי המוני כי
 חשן המשפט שהוא נגד הלב נגד כוונת הלב הרומז
 לת"ח כאשר זכרתי בכוונת התפלה שהיא הכוונה
 נגד הת"ח ודיבר בפה של התפלה נגד אנשי המונים
 והנה אסד גימ' פ"ה וכמו שסמך מלוא אוחו תעבוד
 זו תפלה . וכו' תדבק הדבק בת"ח שאז התפלה והכוונה
 היא מלוא דאורייתא וכנ"ל ה"נ קאמר שלא יוח החשן
 מעל האסד . כי הוא כלל הכל לייחד החומר עם
 הצורה ואז השם שלם והכסא שלם אנס"ו וכל מ"ש
 היא להלביש דברי האר"י זללה"ה שכתב בטעמי
 המלוא כי החושן נגד שם בן ד' ואסד נגד שם אדנות
 בסוד וה' בהיכל קדשו . וכו' יוכן מה שכתבתי
 דהיינו ב' סוגי ישראל הנגלה והנסתר וק"ל ועיקר
 המלוא על ת"ח שהוא יודף בתר חייביא ולאחוז
 בידא דחייבי' להחזירו למוטב ואז נכנע החומר תחת
 הצורה וז"ש ולא יוח החושן מעל האסוד . גם שמוזהר
 איש המוני הנקרא אפ"ד שלא יוח מהחשן אבל
 העיקר על הנשמה להכניע החומר כי מלד החומר
 אינו משיג שלימת הצורה שירדף אחריו וכתירץ
 האכס על השאלה מ"מ האכס משכים על פתחי
 מדבים וכו' והשיב האכס יודע מעלת הנדיב משא"כ
 הנדיב אינו יודע מעלת האכס וכו' וי"ל כי האכס
 הוא הצורה והנדיב חומר וק"ל וע"פ הג"ל כי החומר
 והצורה הוא ב' סוגים שבישראל אנשי המונים ויחידי
 סגולה וכנ"ל וכו' י"ל רמוז זה שמי לעולם וזה זכרי
 לדור דור ודרשו בווהר ותיקונים שמי עם י"ה שס"ה
 וזכרי עם ו"ה רמ"ח וכו' הרי שדרשו שמי על ב'
 אותיות ראשונים מן שם בן ד' וזכרי על ב' אחרונות .
 והטעם ע"ד שכתב בש"ס דסנהדרין אדוני משה
 בלאה הטל עליהם נרכי לבור והם כלים מאליהן .
 יעו"ש וה"נ קאמר זה שמי לעלם כי הת"ח ראשי
 הדור הנרמו ב' אותיות ראשונות ראוי לעלם
 שיתעלמו אי נמי שיתעלם שלא יתבו' בחוץ בעשיית
 מלאכתו כי דרשו בפ"ו דיומא ועשו ארון עלי שטים
 מכאן לת"ח שני עירו מזוון לעשות מלאכתו כדי
 להתבודד שלא יהיו ערודין בלרכי הציבור רק בדביקו'
 הש"י וזה זכרי שהוא חלק הנגלה המוני עם כמ"ש
 נזכרים ונעשים הם יפקחו בעסקי דור ודור וק"ל .
 וז"ש כי יד על כס יה' מלחמה לה' בעמלק מדור
 דור . ודרשו חז"ל הורמה ידו ליטבע וכו' . והענין
 דאית' בברכות דף נ"ה לך ה' הממלכה זו מלחמת
 עמלק שנאמר כי יד על כס יה' וכו' . ולכאורה קשה
 מה ענין זה לזה ופירש"י יעו"ש והוא דאמרו אין
 כבוד אלא תורה שנאמר כבוד חכמים יגאלו וגם בי
 מלכים ימלוכו . איברא לכל זה היה קודם חורבן
 אבל אחר זה חכמי סופרים תסרח ויראי חטא ימאסו
 ככיכול נועל כבוד התורה שהוא כתר של תורה
 הרומזת באות א' של כסא כמ"ש האר"י על וכסא
 דוד מהרה לחוכה תכין וכו' וכמו שכתבתי לעיל וזה
 יונת שאינו מודיר לשת בן ד' כי ב' אותיות אחרונות

שהם חלק הנגלה הרמוז לאנשי המונים אינן רזנים
 להתחבר אל ב' ראשונות שהם הת"ח סוד כל הנשמה
 תהלל יה וכו' כי הכמת סופרים תסרח בעיניהם
 וז"ש השיב אחר ימינו כי ימינו שהוא קו החכמה
 הוא באחר ולא לפניו בסוד דיו לעבד להיות כרבו
 וז"ש וחכם באיור ישבחה כי יש שבה להשכינה
 בשפלותה כאשר האכס באחר ומ"מ ישבחה בשבהא
 דאורייתא ותפלה שהוא עזר לה להקימה מהגלות
 כנודע . וז"ש כי יד על כס וכו' ור"ל אחר שהורמה
 ידו כמו שנאמר השיב אחר ימינו זה גורם שאין
 הכסא שלם ואין שמו שלם והמלחמה ל' בעמלק כי
 המלחמה של עמלק שהוא השטן הוא שלא יתקרב
 שם בן ד' ב' אחרונות לב' ראשונות וכו' . לכך שם
 הזה לוחם בעמלק מדור דור ר"ל מדורו של משה
 ויהושע שנאמר ויחן שם ישראל עי"ו ויחלש יהושע
 את עמלק וז"ש ויבן מזבה ויקרא שמו ה' נסי כי
 כשנתקרב ד' אותיות נעשה נס שהוא למעלה מהטבע
 וכנ"ל . וזה יהיה עד דורו של משיח שנאמר הנני
 שולח את אליה והשיב לב אבות על בנים וק"ל וכנס
 יבואר פסוק כי בחר ה' בזיון אזה למושב לו כי יעקב
 בחר לו יה' ישראל לסגולתו ר"ל כי כשיבחרו המוני
 עם הנקרא יעקב לידבק בת"ח הרמוזים בב' אותיות
 ראשונות מהשם וז"ש כי יעקב בחר לו יה' ישראל
 לסגולתו ר"ל כי הת"ח יהיה להם אנשי המונים
 סגולה וחולה וגניזה שיוכלו להתעלמו בתוכו בסוד
 וה' בהיכל קדשו וכנ"ל זה שמי לעלם וכו' ועי"ו יהיה
 הכסא שלם והשם שלם כנ"ל . והסיבה לזה כי נגד
 מה שהיה הת"ח בשפלות כמ"ש השיב אחר ימינו
 לא היה הכסא שלם וכו' משא"כ עתה כי בחר ה'
 בזיון שהם הת"ח המזוינין בהלכה שיהזור הכבוד
 וכתר התורה לת"ח ויושלם השם ואז "אזה למושב לו
 כי אוח א' של כסא וב' אותיות אחרונות של השם
 כ"א יחזור למקומו בשלום ואז וישב שלמה על כסא
 ה' והבן כי אז היה הת"ח במעלה וחשיבות והיה
 כסא שלם ושם שלם וכן יוהר ב"ב אנס"ו :

עוד י"ל חכם באחר ישבחה ע"ד שכתב האר"י
 ז"ל שבע יפול לדיק וקס וזכרנו לעיל מזה
 ונודע כי שבה ויקר כ"א גימ' ש"י מן שביל דיסוד
 אבא וז"ש כי חכם באחר כדי לקשר אחר בקדם
 כמ"ש אחר וקדם לרתי וז"ש לדיק וקס וז"ש כי אל
 שבע יפול לדיק וקס להעלות אל חיק אביו וז"ש
 ישבחה היא שבה יג"ה גי' אדני מס' היכל וז"ש לו
 חכמו ישכילו זאת ואז בואת יבא אהרן אל הקודש
 וז"ש ישבחה ע"ד ש"י מן שביל נשאר ל"ב גי' כבוד
 ואז נוחל כמ"ש כבוד חכמים יגאלו וז"ש "בשביל
 חנינא בני וז"ש ש"י עולמות . עוד י"ל חכם באחר
 ישבחה כי נודע משל שר א' ששינה לבושי כבוד כדי
 להעלות הבן אל אביו ואל אמו וז"ש חכם באחר
 הוא כדי להעלות הבן אל אמו וז"ש ישבחה כי בן
 כסיל תוגת אמו ועתה שנתעלה הכל ישבחה וק"ל :

ובזה יוכן מוסור . ה' בלר הרחבת לי כי ירדת
 האכס באחר הוא להעלות הבן וכו'

פני היינו שנעשה מאותיות ישנו אותיות וישנו ולטובה היא ישנו בסוכות כ"ל והבן: **א"י ע"ד** דאיתא בכתבים שמאלו תחת לראשי זו ר"ה שהיא בתי' גבורה וכל התפילו' והתקיעות דר"ה היא כדי להמתיקן ואח"כ וימינו תחבקי היא בתי' סוכה שהיא כולה חסדים וזהו כל האזרח גימ' רי"ז מספר גבורה וזהו ה' אזרח דייקא שהם ה' גבורות מנלפ"ך כידוע והיינו כל מי שיכול להמתיק הגבורות הנ"ל אז ישנו בסוכות שהיא כולה חסדים ושורה עליו החסדים והמשכיל יבין:

שייך לפרשת דברים

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן וכו' הנה הדקדוקים כבר מבואר בקדמונים ונ"ל שמשה אמר תוכה זו שממנו יקחו ויבינו מוסר השכל כל ישראל בין לדיקים בין בינוני' בין רשעים וזהו אל כל ישראל ואמר בעבר הירדן דהנה איתא בשם אה"ז זללה"ה כל הדר בא"י דומה כמי שיש לו אלהי היינו מי שדומה בעיניו שדר בארץ העליונה שקרוב לקוב"ה דומה לו כמו שיש לו אלהי ובאמת אין לו ומי שדר בא"ל היינו שדומה לו שעדיין לא נכנס בארץ העליונה בזה דומה כמי שאין לו אלהי אבל באמת יש לו עכ"ד וזהו בעבר הירדן פי' שידמה לך תמיד כאלו אתה מעבר לירדן שעדיין לא נכנס לארץ העליונה והגם שלמד הרבה ועשה מצות הרבה מ"מ דומה לו כאלו לא עשה שצריך לעשות כל מצוה בדו"ר וע"י התורה והמצוות זוכה לענוה ולא עוד אלא שנעשה כמעין המתגבר וזוכה לדברים הרבה וע"כ יאמר אם עשיתי כתיקוני האריך ענוה שלו והיכן הדברים הרבה והיכן המעיין המתגבר וזהו כנגד הת"ח וכן נגד הבינונים אמר בעבר הירדן דהנה האדם בינוני עושה מצות הרבה ואם נודמן לו עבירה ח"ו ג"כ עושה וכן נגד זה אמר בעבר הירדן שידמה לו בשעה שנודמן לו העבירה שהיא כבר עבר לארץ עליונ' והתחיל לכונס לעבודת הש"י ואיך אעשה העבירה ח"ו ואכנס למדבר שהיא שליטת הס"מ ר"ל שהוא נחש שרף ועקרב שהוא השטן הוא היצה"ר הוא מלאך המות שהוא שורף האדם כמו שמתהלה בווער בו לעבור העבירה כן אח"כ שורף אותו מן העולם ועקרב פי' עקר בית שהיא השכינה שהיא בלב אדם וזהו במדבר כנ"י והבן וזהו נגד הבינוני ולרשעים דהנה כשאדם מתהיל לעבור עבירה נותן ח"ו כח לס"א ומחמת זה הולך ומתגבר עליו וזהו עבירה גוררת עבירה ומתפיה אותו נחש אשת זנונים והוא נחש שרף ועקרב שבווער בו לעבור עביר' ולהגביר על הקדושה ח"ו וזהו רשעים מהפכין סדה"ר למדה"ד ח"ו וזהו בעבר הירדן פי' שעובר בבתי' שהיא הירדן היינו הר דין שהוא מלא דיעים ומגפיר אותו ומהפכים מדה"ר כנ"ל והבן:

בערבה ע"ד שמעתי מאח"ז זללה"ה שמתחטף האלף אינו ניכר בהצורה והטעם

הרמזת לי לכך חנוי ושמע תפלתי שאוכל להעלותו. ואמר שסידר טענתו נגד השי"ת הסיב פניו אל הבן ואמר בני איש ר"ל שימו לבכם שאתם בני אל הי הנקרא איש חי עד מה כבודי לכלימה שירד מכבודו כדי להעלות הבן. וז"ש תאהבון ריקמה שהיה ראוי להיות יוקר ושבח להוציא יקר מזולל ועי"ז גורם להעלות היכל אל קודש וק"ל:

שייך לפרשת צו

והכהן המקריב את עולת איש עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה. קשה דה"ל למכתב אשר הקריב לו יהיה ונ"ל שיש לבוש למהשכות עד"מ כמו תורה לריך לבוש שיתפשט ויתרחב בביאור כך יש לבושים למחשבות ושמעתי מאח"ז זללה"ה שהמחשבה של אדם היא קומה שלימה וזהו והכהן המקריב את עולת איש שעולה היא המחשבה כידוע היינו שצדיק מקרב מחשבה שלו להקב"ה וגם מחשבות אחרים הדבוקים בו והיינו כשאומר להם דברי מוסר ויראה והם הקשיבו לקולו וחוזרים ומהרהרים בתשובה אזי מחשבתו מתקרב להקב"ה ויוצא מהלבושים שהיו מקודם מחשבות זרות ונתעלה למחשבות טובות וזהו עור העולה היינו הלבושים של המ"ז שהיה לו קודם אשר הקריב לכהן שהוא הקב"ה כמ"ש אוה"ח וזה"ק אזי לו יהיה פי' אור גדול שנתרבה להצדיק מזה שמקרב לבבות ומחשבות ישראל להקב"ה וזהו בתורתו של ר' מאיר כתיב כתנות אור באלף מחמת שתורתו היה כולו אור וזהו ותלבש אסתר מלכות ששמעתי מאח"ז זללה"ה ואנכי הסתר אסתיר כי כשאדם אינו יודע שיש הסתרה צודאי אינו טוב שסובר שהוא צדיק גמור ואינו שב בתשובה אבל כשיודע שיש הסתרה ומרגיש בגופו אז הוא נכנס מלפני הש"י ומבקש מלפניו וזהו ואנכי הסתר פי' ההסתרה אני אסתיר ולא יודע שהיא הסתרה וזהו ויהי ביום השלישי שקשרה עלמה באהבה ביום השלישי שהוא יעקב שהוא מדת אמת וידעה שיש הסתרה ותלבש אסתר מלכות ויצאה ממלבושי גשמיות ולבשה לבושי אור וזהו ומרדכי יצא בלבוש מלכות והבן:

שייך לפרשת אמור

כל האזרח בישראל ישנו בסוכות. י"ל ע"ד דאיתא בזה"ק פ' אמור וז"ל כל מאן דאיהו מגזעא ושרשא קדישא דישראל ישנו בסוכות תהות ללא דמהימנותא וכו' אליעזר עבד אברהם בנין דשמש לאברהם יתיב תהות ללא דמהימנותא וזכה למיפק מכלל ארור לכלל ברוך וכל מאן דיתיב תחות ללא דמהימנותא אחסין חירו ליה ולבטוי לעלמין ומאן דאסיק ח"ו אחסין גלותא ח"ו עי"ש וזהו כל האזרח בישראל היינו כל מי שיש בו בתי' אב הם הנקרא אורח ע"ש איתן האורחי יש לו ג"כ בחו' של ישנו בסוכות היינו ללא דמהימנותא כנ"ל ומאן דאסיק גרמיה אחסין ח"ו גלותא כדאית' בזה"ק וישב ממנו

לקוטים

שהוא השם הוי"ה ז"ה וזהו ולא ידבק בידך מאומה
מן החרם ותגרום שישוב ה' שהוא מן הח' מארן
שהוא גימ' ג' אלהים אפיו ג"ב גימ' אלהים כנודע
וישים ביה הוי"ה ונעשה רחמים והבין :

שייך לפרשת תבא

הג'ר אשר בקרבך וכו'. לכאורה מלת בקרבך
מיותר אך ג"ל כשלא תחפון להטיב בדרכך
ח"ו אזי יהיה הנשמה אלך כגר או הי"ט יהיה
כגר אך יעלה עליך מעלה מעלה כ"כ גם שלא
תחפון אני אתן לך לב טהור ואתה שהוא מחשבתך
שלא עושה חרד מטה מטה. הוא ילך. לשון ילוי
אישי אלי פי' הוא תחבר ותיחד אוחך ואתה לא
חלונו הוא יהיה לך לראש הכל קאי על הנשמה כנ"ל:
ושמרתם וכו' למען תשכילו את כל אשר תעשון.
והרגום גדיל דהגלחין ית כל די
תעבדון פי' לפי כשאלם הוא משכיל בעבודת הש"י
ועושה אותו באהבה וביראה ומשכיל היאך לעשותו
כודאי עושה רושם בעבודתו בסוד וההכמה תחיה
בעליה וזהו ושמרתם למען תשכילו שהוא מלשון
שכל ואז תללימו והבין :

שייך לפרשת נצבים

ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב ובחרת
בחיים. דהנה שמעתי קושיות הפלוסיפיים
על נוה שנודע שרריך האדם לילך בדרך הממוצע
והקשו איך ילך בדרך הממוצע אם לא שמתחלה
הוא הולך בדרך הימין עד תכליתו ובדרך השמאל
עד תכליתו וזה א"א בעבוד' השנ"ת ונ"ל ע"ד הידוע
דמדת אמת היא מדה אמנעית שהיא ראש הוך סוף
וכשאלם הולך בדרך זו במדה זו א"ל לסיף כל א'
מן הקלוות וז"ש דהמע"ה הורגי ה' דרכך אך שקשה
קושיות הפלוסיפיים ע"ז אמר אהלך באמתך וכו'
הוא יכול לילך בדרך האמצעי שהיא דרך המישור
וזהו ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב ואת
המות ואת הרע שהם ב' קלוות אך ובחרת בחיים
שנודע שתיקון דדיקנא היא מדת אמת ששם נהורין
דאנפין באור פני מלך חיים וזהו ובחרת בחיים שהיא
מדת אמת וכו' יכול לילך בדרך הממוצע והבין :

הפטורה לפרשת נצבים

שניש איש בנה תגיל נפשי באלהי וכו'. לכאור
זה נראה עפ"י דליתא בגמרא כשעושה
חשובה מאהבה ודוגות נעשו לו כזכיות והמשל בזה
הוא כמו זרעים שנורעו בקרקע כשנרקצין אזי
מוציא למחין וכן הענין כאן בעושה חשובה מאהבה
וזהו שוש איש בנה פי' שעושה חשובה מאהבה
וזהו איש תגיל נפשי באלהי שנעשה אלהי שלי
שהוא ע"י אהבה וזהו כוונת הפסוק טובה ישראל
עד ה' אלקיך פי' שיעשה אלהי שלך וזהו ע"י אהבה
וזהו הגמרא גדולה חשובה שמנעת עד כסא הכבוד
פי'

לפי שהרשע נשעה שרונה לעבור פנירה שוכח
באלופו ש"ע כמ"ש במ"א וזהו בערבה פי' שתוכור
בנאותו החסא מעורב שם הקב"ה שהוא אלופו
של פולס וזהו בערבה לשון עירוב וכמ"ש האוה"ח
וזהו מול סוף שמסתכל בסוף הדבר שהוא הקב"ה
שממס שכינתו בלוחו חטא כנ"ל וכנגד הנדיקים
אמר במדבר שרריך להיות העקר כמדבר וכמאמר
הז"ל בערבה פי' שרריך להיות התפלה והמלות
ביראה ובאהבה וזהו בערבה לערב בין יראה ובין
האהבה. מול סוף פי' עיקר העבוד' בשביל השכינה
הקדושה שהיא טופא דדרגין בן פארן ובין תופל
פי' שרריך האדם שיהיה תמיד בין פארן שהוא
פאר ובין תופל שהיא מלשון שפלות וחפל ושיחשוב
תמיד שעומד בין פאר ובין שפל והבין בזה :

א"י בין פארן שהיא פאר שהיא בחי' תפארת
ובין תופל שהוא השכינה הקדושה כידוע
שהיה הוא מייחד אותם כידוע שהלדיק מייחד ב'
מדות אלו. ולכן שיהיה לו לב טוב. וחלירות פי'
שיש חלר הפנימיות ויש חלר החיצונה כנודע ושרריך
האדם לנאת כל החלירות וזהו וחלירות לשון רבים
מיעוט רבים שנים ודי זהב שיסתפק בכל מה שיש
לו וכמאמר חז"ל איזהו עשיר השמח בחלקו :

שייך לפרשת עקב

והיה עקב תשמעון ושמר ה' לך את הברית. י"ל
כי השמיטה היא כלי רוחניות המשמשת
למוח וכן נריך בכל העולם להיות משמשין לבחינת
מוחין הם בני אדם המשמשים את ה' והם בעלי
פבודה והוא ע"ד ועתה ישראל מה ה' שאל מעמך
כ"א ליראה והוא מבואר במ"א כי ישראל כשיש להם
בחינת מוחין דגדלות נקרא ישראל פי' לי ראש
דהיינו כשיש להם ראשים חכמים ונבונים והם
ברוכים אליהם ומתפארים בהם כענקים לנרגרת
כמו לי ראש. וזהו והיה עקב תשמעון פי' כי
המדריגות התחתונות יהיו משמשין לבחי' הגדולים
אשר מכונים בשם מוחין שהם כלי המוח דהיינו
השמיטה שהיא בחי' הלב שהוא הקב"ה לור לכבס
וחלקם אז הם מתקשרים בבחינת ברית שהם
מייחדים קב"ה וכמו שהם נעשים שומרים לברית כה
יעורר להם ושמר ה' לך את הברית ואת החסד
שלא יפול ח"ו והבין :

שייך לפרשת ראה

ולא ידבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב ה'
מארון אפיו וכו'. להבין זה ע"ד מאמר חז"ל
לדיקים מהפכים מדה"ד למה"ר והיינו דידוע דבכל
דרך הסבע כמו אכילה שתיה ושאר דברים גופניים
יש דבר המחייב אותן והוא דבר שהוא למעלה
מהסבע כמ"ש ע"פ למאה נפשי לאלקים וכו' ע"ש
במ"א והלדיקים שמדכקים בדבר שהוא למעלה
מהסבע שהיא השם הוי"ה ז"ה מהפכים מדה"ד
שהיא בחי' אלקים בגימ' הסבע כטדע למדה"ר

לקושים

פר 167

אש"נ דאיהו לא חוי מזליה חוי ומול מלשון יול מיס מדליו פי' כשאדם טוב חוי ניזול עליו אור התורה ואור הקב"ה וכשחוסא נופל המול שלו והוא עוקר המול מה שניזול עליו אורות הג"ל כי י"ב מזלות נוזלים מן י"ב לירופי הוי"ה וכשחוסא נתהפך הלילה לי"ב נשואים כנודע ונתהפך אורו לחושך ר"ל וכשאור בתשובה גמורה חוזר האור לזרוח עליו וזהו אס יגאלך טוב יגאל דקאי על הנשמה דאס יגאלך טוב היינו המע"ס שבך יגאל ואס לאו ח"ו וגאלתיך אנכי שנודע שמלת אנכי היא תשובה והיינו שתשוב אור התורה שהיא סוד אנכי וזהו ח"י ה' דייקא שכבי עד הבוקר בוקר דאברהם האור הגנוז שבתורה ונתכפל ההושך לגמרי כמ"ש מא"ו וללה"ה כמו אדם שמביא נר למקום ההושך שההושך הולך לגמרי ואינו ניכר כלל כך כשהאור בתשובה אף שהי' מתחלה מקום חושך כשמאיר אור התורה אז ההושך הולך לגמרי וזהו קומי אורי כי בא אורך אור נשמתיך מהתורה כי הגה החושך יכסה ארץ הס רשעי ארץ ועליך יזרח ה' אור הקב"ה וכבוד ה' אין כבוד אלא תורה שהיא אור התורה עליך יראה גימ' ג"פ ע"ב שהם תלת אבהן אברהם רמ"ח מ"ע ילחק שס"ה ל"ת יעקב כלול מתרווייהו וזהו ועליך יראה יחזור להתגלות ולהאיר לך וזהו אשרי העם יודעי לשון יחוד שחוזרים לייחד א"ע להקב"ה ולתורה וזהו פי' שופר שהוא מלשון שפרו מעשיכם שהיא תשובה לתקן מעשיכם ושופר היא ג"כ לשון שפירות אור התורה החוזר להאיר בנשמתיך וכששבו וזהו תרוע' תורה ע' ואז ה' באור פניך יהלכון שהיא אור התור' ואור הקב"ה אור פני מלך חיים אמנ':

א"י אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון והקושיא ידועה דהיה ראוי לומר תקעי תרועה ולהבין זה נקדים מה שאנו אומרים אשרי איש שישמע למלותיך ותורתך ודברך ישים על לבו גם כאן קשה יותר היה נכון לומר ישים בלבו או אל לבו ויובן ע"פ דאיתא במדרש לדיקים לבס מסור בידם ורשעים הם מסורים בלבם והפי' הוא כי ידוע שהלב הומד כל התאוות נופניות שבטולם וכמאמרם ז"ל לבא ועינא הם תרין סרסורי דחטא' ומי שהוא לדיק משים על לבו גדול אור התורה הקדושה ושהוא תענוג תמידי שאינו נפסק לעולם רק תמיד הולך ומתגבר ועי"ז מבטל כל התאוות שהם חושך והענוג של שעות והבל רק לפי שעה אבל אור התורה והמלות הוא תענוג לכל התענוגים ואין לו קצבה כלל וגוהר מאד מלעבור ח"ו על איזה אות שבתורה שלא להחשיך ח"ו נשמתיך שיש לך חלק בתורה כי כל אחד מישראל יש לו חלק באורייתא וקב"ה ואורייתא ונשמתיך דישאל כלבו חד וכשאינו הולך בשפירות לבו זוכה להאיר בו אור התורה הקדושה בנשמתיך והוא שאמר אשרי איש שישמע למלותיך ותורתך ודברך ישים על לבו היינו ממעל ללבו הוא משים התורה כג"ל שע"י התורה הוא מתגבר ומושל על לבו ויותר קשוב בעיניו אור התורה

פי' שהנפ"ח בעלמו מגיע עד צחי' כפא הכבוד ונעשה מרכבה לקב"ה ונעשה אלהיו וזהו במקום שבע"ת עומדים אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד וזהו פי' הפסוק תמים תהיה עם ה' אלהיך היינו תמים תהיה כשתהיה עם ה' אלקיך שהיא התשובה מאהבה כג"ל וזהו תגיל נפשי באלקי ואמר כי הלבישני בגדי ישע פי' דברים שבגדת בהם נעשה מהם ישע שנעשין לו כזכיות ומעיל דברים שמעלת בהן לדקה יעטנו מהם נעשו לדקה כג"ל וא"ת היאך אפשר זה שמעבירות נעשה זכיות ע"ז אמר כגנה זרועיה תלמיח שהיא ע"י הזריעה שנקב בקרקע היא מולא פירות כן הדבר הזה שע"י החטאים נעשין כזכיות כג"ל והבין בזה מאוד:

אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון לבאר זה נראה ע"ד נראה נפשי לאלקים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלקים דהנה בכל הדברים כמו אכילה ושתיה ומו"מ וכדומה יש בו דבר המתיה אותו וזהו למאה נפשי לאלקים שהיא בנימ' הטבע לאל חי עיקר תאוותו היא לדבר המתיה אותו דרך הטבע מתי אבא ואראה פני אלקים היא פנימיות הטבע וכו' וזהו עלה אלקים בתרועה פי' כשמסר הטבע שהיא לבוש הפנימיות וכוונתו רק להפנימיות וזהו עלה אלקים שיש עליה להטבע בתרועה פי' כשמסר הטבע כג"ל ה' בקול שופר הפנימיות הטבע היא השם הוי"ה ב"ה שהיא למעלה מדרך הטבע וזהו ה' בקול שופר לפי שתיבת שופר בנימ' אלקים במילואו כידוע בכתבי האר"י ז"ל וזהו אשרי העם יודעי תרועה שיודעים לשבר הטבע מהלבושים ואז באור פניך יהלכון באור הפנימית שהיא שם הוי"ה ב"ה שהיא באור פני מלך חיים והבין:

א"י אשרי העם יודעי תרועה עפ"י לא הביע און ביעקב וכו' כי אף כשאדם עובר עבירה כשיש לו חלק אלקי ממעל בוודאי יחזור בתשוב' דאורייתא וקב"ה כולו חד ושורש נשמתיך היא ג"כ מהתורה א"כ איך יכול לפרד א"ע מהתורה וקב"ה וזהו לא הביע און ביעקב שהם המדריגה קטנה ומכ"ש לא ראה עמל בישראל שהם המדריגה גדולה והטעם כי ה' אלקיו עמו והאריך הקב"ה עמו ותרועת מלך בו שהיא התורה כי תרועה היא תורה ע' שמסר שורש נשמתיך ואורייתא וקב"ה כולא חד וזהו אשרי העם יודעי תרועה שהיא תורה ע' ומתחברים בהתורה אז באור פניך יהלכון כג"ל שאורייתא וקודשא בריך הוא כולא חד והבין:

א"י אשרי העם יודעי תרועה וג"ל פסוק בישעיה קומי אורי כי בא וכו' כי החושך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה דהנה כשאדם חוטא ח"ו הוא פוגם באור נשמתיך הגמשיך מההורה כנודע שכ"א מישראל יש לו אהיזה באות א' מההורה שמסר נמשך אור נשמתיך וכשהוט' נחסר ממנו אור התורה ואור הקב"ה דאורייתא וקב"ה כולה חד ונקרא נופל ח"ו שמוזלו נופל כמהו"ל

לקושים

ג"פ ע"ב ג' אבהן והכל ע"י יעקב שהוא כלול מחלת אבהן והתיר האי כריכו דילה למהוי סגולת מלכים בשמיני עלרת כנ"ל והבן :

מה עז מהארי ומה מתוק מדבש. הנה אף שהמעש' הי' כפשוטו עכ"ז מדנכתב בתורה ע"כ יש בו ג"כ איזה רמז וסוד בדבר. וי"ל בזה ע"ד שכתבו ספרי מוסר ע"פ "אריה שאג מי לא יירא ר"ת חלול ר"ה יו"כ ה"ר והנה עיקר הימים הקדושים האלו הוא ר"ה שהוא יום הדין הגדול והנורא והימים הבאים אחריו הם גמר של ר"ה כי בר"ה מתחלת המיתוק הדינים ע"י שופר כידוע שופר היינו הפ"ר דינים נמתקים ע"י ש"ז מספר דבש ויו"כ הוא גמר המתק' כי כפור מספרו ג"כ ש"ז מספר דבש והושענא רבה הוא הגמר בשלימות כידוע והוא שמרמו מה עז מהארי היינו "אריה ר"ת הג"ל מכל שהוא עז וקש' יומין דדינין אבל מה מתוק מדבש היינו שיש המתקה לכל הדינים ע"י דבש כמ"ש ש"ז משופר גם כפור שבו נמתקין כל הדינים בשורשו ונעשי' כולו חסד ואמת ויכופר העון והבן :

שייך לפרשת וזאת הברכה :

אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' מגן עורך פי' אשריך ישראל שהם נושע בה' שהישועה שהיא לישראל היא ג"כ להקב"ה כידוע והוא נושע בה' שהיא עם השם מגן עורך הם ההקפות שעם הלולב ואתרוג שהיא כוונת ג' פעמים אל שהיא סוד מגן בנימ' ג"פ אל והם עורך של ישראל. ואשר חרב גאותך כי מה שצריך יצחק לעשו ועל חרבך תחיה היא גאות ישראל והטעם אמר ויכחשו אויבך לך שהם רוצים לכחוש לך כברכתו אבל ואחה על בנותימו תדרוך שאתה מושל עליה' והוא גאות' והבן.

סליק לקושים על התורה :

טעם למה נקרא התורה משל הקדמוני והוא כי יש להבין מהו בחי' המשל כי משל היא ע"ד הכס שרואה לומר דבר חכמה לפני אנשים פשוטים צריך להלביש את הדברים בכדי להבינם במקום אחיזתם כמו לסוחרים דרך סחורה ולבגאים דרך הבנין בכדי להבינם דברי החכמ' אשר רואה להבינם בכדי לקרובם אל חכמת האמת ועי"ז מעלה אותם האנשים למקום החכמה אשר הוא משיג ולכן אותיות משל היא אותיות שלם כי בתהלה היה החכמ' רחוקה מהם והלוק מהם ואח"כ נעשה קרובה ואחדות בהם עם החכמה הוא אותיות שלם בחי' המחבר והבן ולפעמים המשל הוא מעשה אשר לא היה בכדי להעלות אותם האחוים בבהי' השפלות ושקרים לקרבן משם אל החכמה ולברר הטוב והרע נופל והתורה היא אמת ומשלים שלה אמיתים ממילא כמ"ש שהמע"ה להבין משל ומליצה המשל היא אשה זונה והמליצה היא ע"ז וכן המשל היא אש' עובה והמליצה הוא התורה ושניהם הם כאחד טובים להבין ולהשכיל וכן התורה היא אור שכל העולמות העליונים

התורה ומתיקתו יתיר מכל תענוגי עוה"ז וזהו לבס מסור בידם וזי"ל גם כן כאן אשרי העם היינו המון עם יודעי לשון שכירה כמו ויודע את אנשי סוכות היינו ששוכרים את לבם הזונה תרועה אותיות תורה ע' שנדרשת בע' אנפין היינו ע"י התורה ובשכילה משבר את לבו ומושל כנ"ל ועי"ז זוכה ה' באור פניך היינו בהתוה"ק שהוא כביכול אור פני מלך הקדוש כמ"ש באור פניך נתת לנו תורת חיים יהלכון באותו אור שאור התורה יכול להתנוגץ בגשמתו בלי שום מסך ומבדיל כיון שפירש מהחושך היינו תאוות לבו שהוא מחשיך אור השכל והגשמה והבן :

כי תעביר ממעלה זדון מן הארץ י"ל שמרמו על אותם אנשים שמתדמין במעשיהם ללדיקים ולבם לא נכון עמם והוא שאומרים כי תעביר ממעלה לשון משל ודמיון זדון היינו אדם בליעל שע"ז אנו מחפללים שלא יהא דומה הזדון להטוב רק שיהיה הבדל בין האור והחושך וידעו ויבינו זאת כל יושבי תבל י"ר שיהיה ככ"א :

איתא בתיקוני' תיקון כ"א וז"ל דא כריכו דתפילי דיד וביה הוין קדמאין כורכין שמע עם ואהבת ברחימא דאהבה דהיא ואהבת את ה' אלהיך דתהא רחימא לגבי בעלה ולא יפסקון כד אתא יעקב דאיהו כלול מחלת אבהן התיר האי כריכו דיליה ואמר בשכ"מ לעולם ועד בגין למהוי איהו סגולת מלכים ביהיא זימנא אתמר שופר הולך סגולתא עכ"ל והפירוש הוא דאיתא ברמב"ם דהדבור היא חלק יוד מהמהשבה ולכך הדבור הוא נפילה לגבי המהשבה והוא עולים במחשבה זיורדים בדיבור והוא דביה הוין קדמאין כורכין שמע עם ואהבת והיינו שהיו מתדבקים עם הקב"ה במחשבה ולא בבחי' דיבור בגין דלא יפסקון שלא היו רוצים להיות בבחי' נפילה כי הדיבור הוא נפילה לגביה מהשבה כנ"ל אבל כד אתי יעקב דהוא כלול חלת אבהן בחי' אמת ראש תוך סוף והיינו שהבין שצריך התפשטות הקב"ה שיהיה מראש עד סוף והיינו ע"כ ע"י הדיבור כמ"ש ע"פ אשר מחזה שדי יחזה נופל וגלוי עינים עי"ש במקומו והוא דהתיר האי כריכו דילה שיהיה בבחינת דיבור אף שהיא בחי' נפילה והינו דאמר בשכ"מ לעולם ועד שהיא התפשטות המלכות הקב"ה לכל העולמות והוא בגין למהוי איהו סגולת מלכים והבן. וזה שופר הולך סגולתא כמ"ש לעיל שסוד שופר הוא אור התורה המתגלה וזה יו"כ שהם ה' תפלות שהם ה' אור האור הגנוז ועדיין לא ידעינן מאן נלה קרבא עד סכות שאנן נטלין הסימנים כדאיתא במדרשות והיינו שאנן נטלין הנקודה העקרית שהוא בשמיני עלרת מלשון עזר נעמו לשון מלך שאז בעלרת ב"י הם מלכים כנאמר לב מלכים היינו ישראל שהם הלב של העולם כמ"ש בזה"ק והם מלכים חזי מהמת שהקב"ה עזר בהם וזהו שופר שהוא אור התורה הולך ומתגלה ונעשה סגולתא בימי הסכות ובשמיני עלרת והכל ע"י השופר שהוא ג' אבהן כנ"ל וכבודו עליך יראה שהיא

רקוטים

בעין הדעת עו"ר והוא שאמר כאן תורת חכם הוא מקור חיים היינו לידבק במקור החיים בחי' החיים ומפרש ע"י מה זוכה לזה לסור ממוקשי מות היינו ע"י שישמור עצמו מנבחי' רע ומות כנ"ל:

א יאמר ע"ד הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה י"ל בזה הפי' המביא זכות ובהירות ונחות וחיות לדבורים הרבה מהתורה ע"י לימודו כידוע והוא שאמר תורת חכם היינו כשהכס לומד תורה נעשה מקור חיים להביא חיות ואור לת ומלחמ' ממקור מים חיים אל אותיות התורה"ק והבן:

א ע"ד ששמעתי בשם אח"ז כשלומדין תורה מפי אדם לדיק אז התור' פרה ורבה אללו ונעשה מאו' אחד כמה רזין עילאין רזין עמירין שנתגלין לו ע"י

תורת חכם כמ"ש על ק"ו ומה דוד המע"ה שלא למד מאהיתופל אלא שני דברי' בלבד יעו"ש באריכו' לשונו הטהור והוא שרימו כאן תורת חכם היינו מה שלומדין מההכס או ששומעין ממנו מקור חיים היינו נעשה אללו כמעין הנובע ממקור מים חיים והולך ומתגבר וחכם והיחס מספר' אחד להם וכמ"ש והחכמה תהיה בעלי' והבן:

פתח באכסניא של תורה הוא ע"ד איש קדוש עובר עלינו תמיד איתא בזה"ק הוא סמך לתפלה איש קדוש דא עלמא עלאה וכו' נעשה נא

עליות קיר קטנה מטה דא תפלת ערבית וכו' ע"ש כ"י יש בכאן תלת אבהן ודוד מלכא מטה דא יעקב וכסא דא אברהם ומנור' דא יצחק ושלחן דא דוד מלכא וזהו פתח באכסניא של תורה ותורה דא עלמא עלאה ויש בזה דברים רהבים ועמוקי' זה' יאיר בעזרתו באמת ויש בזה דרך מה שאמר דוד הע"ה ואני תפלה ויש בזה דרך שאמר קה"ה והיה באוכלי שולחןך כי על שלחן המלך הוא הובל והמש"י:

דע כי התורה ניתנה באש שהורה ע"ג אש לבנה וזה פי' פיה פתחה בהכמה ע"ד שהורה אני ונאווה והיא בחי' י' כמ"ש בזה"ק פ' בלק ותורת הסד על לשונה שהיא אש לבנה והבן:

רא ניתנה תורה אלא לאוכלי' המן הנה תורה נקרא להם כמ"ש לכו לחמו בלהמי ולכך שייך ללימוד לשון אכילה. ומן ר"ת מסירת נפש וז"ל לא נתנה תורה אלא לאותם שאוכלים מן היינו שלומדים במסירת נפש והבן:

ב הקב"ה שונאן עשיר מכחש וקן מנאף דל גאה יש לדקדק בזה מה נשתנה הלשון שאלל דל כתיב גאה בלא מה ואלל עשיר וקן כתיב מכחש מנאף במס והיה לו לכתוב עשיר כחשן וקן נואף אך י"ל ע"ד הלל' דהכוונה הוא מי שהוא עשיר רק מכחש היינו מן כחש ושקר העשיר ומי שהוא זקן מנאף היינו לא זקן ממש רק מחמת רוב נואף וקנה קופלת עליו:

אין לך משוקן ומתועב כמי שהולך ערום בשוק י"ל בזה בדרך רמו' ע"ד שאמר הנפש"ט שווקים היא חכמה ורחובות היא בינה וכו' והוא שמרמו שאין לך משוקן כמו מי שהולך ערום היינו בערמ' בשוק עם החכמה שנתן לו השי"ת והמש"י כ:

ביאר

העליוני' ותחתוני' ושורש כל הנבחי' כמ"ש ואהי' אללו חמון ואהי' שעשועים יום יום בודאי לפי זכות העולם ולהלכו כן הוא שם לירופי התורה והתורה שנתן הקב"ה לישראל בה נכלל הכל מראש ועד סוף ולכן היא עמוקה מני ים ורחבה מני ארץ כי אין לה גבול וסוף רק לכל אחד כפי קבלתו וכפי שורש נשמתו כה משיגו ולפי חשקו ואלהבתו אותה כה מגלה לו מסתורה וכאשר אמרתי ע"פ והוא כהתן פי' האדם נקרא התן התורה לגלות לו מסתוריה כאשר יולא מחופתו מן המסכים המכדילים בינו לבין קונו וזהו ע"י תשובה ומע"ט הנקרא ממש בשם חופה והבן. וזהו קדם ידעתי מעדותיך כי לעולם יסדתם פי' אני יודע הדבר מראשיתו קודם היותו בעוה"ז וכן אני מכיר עולמותיך הנעלמים אשר נראת ע"י התורה כי לעולם יסדתם נמלא התורה היא שורש כל העולמו' והקב"ה נתן לישראל בצירופי' לפי העוה"ז בכדי שישיגו ונעלם הדבר בסיפורי מעשיות ומאורעות שאירעו לישראל ובודאי ההכס ישיג בה אורות ואלהות וכמ"ש בתיקונים שטיין מסתכלין בלבושים וכו' ולכן נקראים משל הקדמוני כמו שהמשל היא להבין החכמה הנוראה והנשגבה וכו' מולבש שכל החכמה הקדמוני וכן היא התורה הקדושה ודי למבין:

י"ר טעם על מה שאין אומרים לשם יחוד מצות הכנסת אורחים כשיזדמן לאחד לקיים ולמה יגרע זה מכל המצות אך דהאמת הוא שגדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה ולכך אין שייך לומר לשם יחוד וד"ל:

טעם על שנקרא שבת שובה הגם שלפי פשוטו ידוע ע"ש שאונורים הפטורת שובה ישראל בו ביום אך י"ל ג"כ שמרמו על העתיד שיהיה יום שכולו שבת וע"ז קורין אותו שבת שובה היינו תיכף בלאת השבת הוור ושבת תיכף שבת ולא יהיה כלל בחי' חול באמצע רק יום שכולו שבת וק"ל:

אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלים. י"ל בזה ע"ד דאיתא בגמרא שאל הא' חנא לאליהו ביה"כ השתא דכל עלמא אהדרון בתיובתא מפני מה לא אתי משיחא א"ל תא ואחוי לך כמה נערה המאורס' נבעלו היום בליפורי עי"ש לשון הגמרא והנה יו"כ נקרא שבת שבתון וזהו שאמר אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות היינו יו"כ שנקבל בו שבת שבתון מיד היו נגאלים וק"ל:

תורת אמת הית' בפיהו ועול' לא נמלא בשפתיו י"ל אמת תורת אמת היתה בפיו של ת"ח האומר תור' לתלמידים כשעולה לא נמלא בשפתיו לשון שפתיים התלמידים השומעים ממנו כשעולה לא נמלא בהם אזי תורת אמת בפיו:

תורת חכם מקור חיים לסור ממוקשי מות יובן עפ"י מ"ש בתהלים מי האיש ההפך חיים גלור לשונך מרע וגם בתורה כתיב ראה נתתי היום את החיים וכו' ובהרת בהיים ומי שהוא שומר לשונו מרע הוא דבוק בעין החיים ולהיפך ה"ו הוא דבוק

לקוטים

שלא יאונ' לצדיק כל און אך כדי שיחזור בתכיבה ויעורר לכל העולם בתשובה על עבירות חמורות אך שיש לדיק שהזור מעלמו בתשובה אף שלא הפא כלל וכלל ומפורר תשובה לכל העולם וזהו זכי גדולה אללו וזהו לא היה דוד ראוי כי באמת דוד לא הפא כלל בבת שבע כמ"ס חו"ל כל האומר דוד הפא אינו אלא עושה ואעפ"כ עשה דוד תשובה כדי להורו' תשוב' ליהידי' היינו ליחדי סגול' היינו ת"ח שילמדו הם ממנו לעשות ג"כ תשובה אף בלא הפא כלל וגמלא לפ"ז שייך שפיר לשון ראוי כי זהו זכי ומעלה גדולה והבן :

עתים השות ועתים ממללות. י"ל בזה בדרך רמז ע"ד דאיתא בזה"ק ע"פ עת לעשות לה' הפרו תורתך עת שהעולם מפירין התורה אז מוטל הצדיק לאסור הרני' ולזרז גרמי' להחזיק את התורה ולתומכ' ועת הוא לעשות לה' וזה י"ל שרימז כאן כשיש עתים השות היינו שבני העולם השות מן התורה והעבודה אז להצדיק עתים ממללות כנ"ל לעשות לה' להחזיק התורה ולתומכה וק"ל :

א"י השות לשון מהירות כמו חוש מהר והיינו צחי' חסד צחי' מים הרנים והיינו שיש י"ד עיתים טובות ויש י"ד להיפוך וכתיב מי ימלא גבורות ה' היינו ע"י "מי שהוא עולם הבינה ימלא הוא לשון מולל מלילות גבורות ה' היינו הדינים כי נמתקו בשורשם כידוע והוא שאמר עתים היינו צעיתים טובות שהם צחי' חסד עתים ממללות יכולים למלול ולשבר העתים האחרות והבן :

והטוב צפיניך עשיתי ודרשו חו"ל זה הסומך גאולה לתפלה רב צרונא זימנא חדא סמך גאולה לתפלה ולא פסיק חוכא מפומא נ"ל שעיקר הכוונה היא שיגאל התפלה שהיא השכינה הקדושה וזהו שמחה גדולה כי הגלות היא כשיש פירוד השם הוי"ה ב"ה אבל כשמייחד הוי"ה עם אדני' נמתקין כל הדינים בשרשיהם אז היא שמהה גדולה וזהו כי בשמחה תלאו מן הגלות וזהו פקודי ה' ישרים משמהי לב ע"ד דאיתא ובכן לדיקים יראו וישמחו זה קו ימין וישרים זה קו שמאל ע"ש שישר נקרא זה שעוש' בדין ומשפט וטוב זה שעושה לפנים משורת הדין וזהו פקודי לשון יהוד כמו חייב אדם לפקוד וכו' היינו כשמייחד הוי"ה עם אדני' אזו ישרים ג"כ משמהי לב כנ"ל כי בשמחה תלאו והיינו שנמתקים הדינים ונשמות ישראל נקרא לב כידוע וזהו משנכנס אדר שהיא תיבת א' דר שמייחדים אלופו של עולם עם דר שהיא השכינה דירה עלא' הנקרא אדני אז מרבין בשמחה שנמתקין כל הדינים והבן :

והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע י"ל בזה ע"פ דאיתא בגמ' כשאחד שואל על מטר ונענה תיכף זו היא נתקבל תפלתו ואמ' שם מעיקרא מ"ס לא שלא יאמרו שלא מהמת תפלתו הוא ואה"כ מ"ס לא מפני שלא יאמרו שלא הועיל תפלתו והוא שאמר כאן והיה טרם

ביאר ש"ס שניקש לעוררן וא' ס' רבוא ילדו זכרם א' והענין כי הכלים הם ממדריגות מיתה והם חושלת שיבדילו בין האור שלא יתפשט יותר ויתכשל ממליחות וה"נ השיג' א' מס' צמית' הוא דורמיטא שיחזרו לחדש מוהין לעבודת ה' כמ"ס חדשים לזכרים רבה אמונתך ומאחר שהוא כלי אל אור חיים והמושיט דבר בידו הוא ג"כ שם כך השיג' וכאשר ניקש לעוררן כנ"ל והבן :

הצדיק אבד ואין איש שם על לב י"ל בזה שהוא פ"י וטעם על שאנו רואים שיש ע"פ רוב שש נאי' להצדיק והוא כאבוד זיניהם שאינם מסתכלי' בו כלל ומתרחן ע"ז ואין איש זה הקב"ה כמ"ס ה' איש מלחמה. שם על לב היינו מפני שאין משימין הקב"ה על לבם כי זה סימן לזה כמו שהשוו כבודם עפ"י חו"ל את ה' אלקיך תירח לרבות ת"ה והבן : **לפני** מי אתם מטהרין ומי מטהר אתכם והנה כפי הענין נ"ל שיש כת חסידים קו הימין קו החכמה וההסד שלא הטאו מעולם ויש שהטאו ועשו תשובה כמו שפי' רש"י בסוכה צענין שמהת בית השיאנה ונגד כת חסידים אמר לפני מי אתם מטהרין ע"ד לפי מי אתם מהפללין שכתב צ"ס פ"ה יעו"ש ונגד כת א' ומי מטהר אתכם והבן : **אן** י"ל ע"ד ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם אשריכם אם אתם מטהרין זא"ז ומי מטהר אתכם בסוד פרה שהמטהר לריך עהר' ואמר אביכם שבשמים :

איתא בכוונת כוונ' על המכרך את עמו ישראל בשלום היא מספר הוי"ה אלקים והיינו כי אלקים מלא ביודין מספר שין והוי"ה מלא ביודין מספר ע"ב והוא מספר בשלם חסר וא"ו אוחיות והוא שבע ולכך יוסף הצדיק שמר ברית שלום היה יכול להפך מרעב לשבע והבן :

בזוהר הקדוש באחר דלית יין חמן סממנים מתבטי ובאחר דאית יין לית חמן סממני' מתבטי. י"ל בזה דהנה מי שמהויק תמיד באמונ' ובעהון ביה"ט אז אין לריך לשום רשוא' לעשות כי אף שנאמר ורפא ירפא הוא שניתן רשות לרופא לרפאות אבל מי שיש לו אמונ' ובעהון בשלימות א"ס לשום רפוא' לעשות וזי"ל שמרמו באחר דאית יין היינו הקב"ה כמ"ס וחכך כיון הטוב לית חמן סממני' מתבטי. גם י"ל יין היינו התורה שנדרשת בע' אנפין גי' יין והיינו במקום דאית יינ' של תורה לית חמן סממנים מתבטי כי היא לכל צשרו מרפא והבן :

ל"א ה' דוד ראוי לאותו מעש' אלא להורות תשובה ליחידים ולכאורה הלשון ראוי אינו מוכן כי מ"ס ראוי ה' פ' נחלות להכתוב ע"י משה שם שייך לשון ראוי שזהו זכיה ומעל' גדולה אבל הכא מאי מעלה איכא להיות שייך לשון ראוי אך י"ל ע"ד ששמעתי בשם אה"ז וללה"ה ע"פ מי אשר חטא לי וכו' היינו שהקב"ה השיב לו שמהם נמשך לו ההרהור כי מש' תל' הקלקול בעלמו ומזה נמשך שלפעמים בא הצדיק לאיזה עבירה קלה חלילה אף

קוטים

יחוד של ק"ש צו הרג דהפ"ה את הפלשתי כמבואר
 נטל חמשה חבנים ושוי בקירטא ע"ש. וגם מבואר
 בתקונים שיחוד של ק"ש הם נעשים באותיות "אשמח
 "עד וזהו "שמע" אחד ולהבין זהו כי כשהאדם מעלה
 כל הדברים לשורשם במחשבה העליונה אשר ממנה
 נחלצה כל יצור ומפעל ושם נמתקין ויחפרדו כל פועלי
 חון וזהו עולם התשובה ומנה מתערין דינין לאכפייא
 לכל הדינין וזהו בשרשם וד"ל ופולס הנזכר נקרא
 עולם השמחה וזהו מהשנה אותיות בשמחה וזהו
 כי בשמחה תלכו מכל הקליפות ומן הגלות והמבין
 ונוהג לב באמונה שלימה כי הכל בא מעולם המחשבה
 אינו מהעצב כלל ומקבל הכל בשמחה ומעורר עליו
 עולם השמחה וממילא ממשיך שמה עליו ועל כל
 הדברים ועל כל העולם ויחפרדו מעליו כל פועלי
 חון ומוחלין לו על כל עונותיו וכשהאדם מדרך עצמו
 בדרך הנ"ל ממילא מצטרפין שני אחיו "עד ונעש' עד
 להקב"ה שהוא היה הוה ויהיה כי כמו שמעלה עולם
 ההוה למחשב' שהוא עולם שהי' קודם שנתגל' ממילא
 מתגלה היה הוה ויהיה בכל הדברים ונעשה "עד
 פי' מן אשמח שהיא עולם המחשבה נמשך לו' ימי
 הבנין עד הד' ונעשה יהוד גמור וקשור ראש תוך
 וסוף ואין שטן ואין פגע רע כי המלכים נועדו פי'
 נתחברו עברו יחד כל מארי דינין עי"ש בזה"ק וזהו
 ה' איש מלהמה ה' שמו ופי' רש"י כמה הוא נלחם
 בשמו כי כשה' אחד ושמו אחד ביחוד גמור כנ"ל אז
 הוא לוחם בצריו ויחפרדו כל פועלי חון וצו הרג
 דהפ"ה את הפלשתי וזהו אנכי אשמח בה' כשאני
 מדבק עצמי לעולם המחשבה והשמחה באמת ושם
 היא עולם התשובה ואז יתמו חטאים מן הארץ כי
 נמחלו כל החטאים וממילא ורשעים עוד אינם פי'
 העולם אשר אני מדבק בו וקשור בו הוא אשמח
 ונעשה מזה יחוד של ק"ש הנקרא "עד לירוף ע' וד'
 וממילא רשעי' מתבטלין וכשהם מתבטלין אז ברבי
 נשאי את ה' וזהו שפת אמת תכון לשון נסים וכן
 נעשה ע"י שפת אמת לאותיות "עד כי אמת הם
 אותיות ראש תוך סוף כנזכ' היחוד לעיל וזהו יראת
 ה' עבודה עומדת לעד. וזהו "ועד ליתיות הנ"ל
 ארניע לשון שקר הם הקליפות מלשון רוגע היס
 לשון קמיצה ובטלה ללשון שקר וקיום ובסיס לשפת
 אמת וזה משל והמש"י:

וישם כשא לאם המלך פי' שישים בחי' כשא לאם
 המלך לאם שהיא בחינות בינה עולם הסוהר:
ואני כזית רענן בבית אלקים יובן דנודע דוית
 קשה לשכת' אך כשאכלם בכוונה אזי הוא
 מועיל יותר וזהו זית א' שכתה אך כל זית שיש לו שם
 בשדה ע"ד נפש חיה הוא שמו שנשמחו קשורה
 בשכינה הנקרא שדה אזי אינו שכתה וזהו ואני כזית
 רענן כי פתח זית אף שעושה פירות היא מוסיף
 שכתה כי רשע כשעבד עבירה יודע שעבר ואפשר
 לו לעשות תשובה אה"כ ע"ז אבל כשאומר כנפשו
 שהוא לדיק אינו מהרהר בתשובה כלל וזהו קשה
 לשכתה שיכול לשכת את ה' אך כשיש לו שם בשדה
 כמ"ש

טרם אותיות מער היס כשיקראו על מער ואני
 אענה אותם זהו הסימן עוד הם מדברים ואני
 אשמע לא קודם ולא מאוחר וק"ל:

בה אחר ה' השער הפנימית הסונה קדים יהיה
 סגור ששת ימי המעשה וציוס השבת וציוס
 החודש יפתח י"ל בזה ע"ד הנותן צים דרך וצמים
 עוים נתיבה כי הגה העולם הזה בכל עניניו ועסקיו
 דומה לים וכשהאדם מוליא בכל עניניו הגשמיות את
 הקב"ה אשר מלא כל הארץ כבודו אזי עושה שם יהוד
 כביכול ב"ה ונ"ש והיא בחי' דרך אשר מורה על
 יחוד כמ"ש ושמרני בדרך אשר אנכי הולך ודרשו
 חז"ל מגלוי עריות וכן כתוב אך בששת ימי החול הוא
 קשה לבוא למדריגה זאת אם לא לאנשי השם בעלי
 דעת ובעלי הנשמה אבל בשבת הוא בקל לכל באי
 עולם לבוא למדריגה הנ"ל ולכן זה הש"י לאכול
 ולשתות ולהתענג בשבת כי בשבת נתייחד הכל וזהו
 שער הפנימי' שפונה קדים פי' זה השער לה' לדיקי'
 יבואו בו לקשר כל עניניו הגשמי' לשרשם מנד פנימי'
 שיש בו וכולם בחכמה עשית וזהו יסד ארץ בחכמה
 ברתא כאבא כי מלכותו אשר בכל משלה הוא מעלה
 אותו בחכמה ובתבונה ובדעת וזהו הפונה קדים
 היינו כל פינות שאתה פונה יהי' קדים לחכמה שהוא
 המוח הראשון אשר בו כלולין תלת מוחין הוא סגור
 ששת ימי המעשה וע"ז נאמר ויאמר ה' אלי השער
 הזה יהי' סגור לא יפתח כי ה' אלקי ישראל בא בו
 וכו' כי אם הנשיא פי' רש"י כה"ג היינו העובד השם
 אליו פותחין השער הנ"ל ולא כנ הרונה ליטול את
 השם וכו' רק ציוס השבת וציוס החודש יפתח לכל
 באי עולם לקשר ולייחד נשמיות ברוחניות אבל
 הנשיא שהוא ממש שבת לו לבדו ראוי לפתוח לו השער
 הנ"ל בכל עת שירצה והבין:

והמלך דוד זקן בא בימים ויכסהו בנגדים ולא
 ייחס לו י"ל בזה בדרך רמו ע"ש דליחא
 בזה"ק פי' אמור בסוכות תשבו שבעת ימים בשעתא
 דכ"ג יתיב במדורא דא ללא דמהימנותא אברהם
 וחמשה לדיקייא ודוד מלכא שוין מדוריהון עמיה
 כה"ד בסוכות תשבו שבעת ימים ולא בשבעת ימים
 וכו' ואי חדי לאשפיזין עלאין אלין ורוי לון אברהם
 קרי עלוהי אז התענג על ה' וכו' דהמש"ה דכל זינין
 דמלכ' וקרבוני בידו אתסקדו אומר כל כלי יוצר עליך
 לא יללח וכו' יעו"ש באריכות וי"ל שמרמו בפסוק
 והמלך דוד זקן בא ג"כ בימים היינו עם אלין יומין
 עלאין כנ"ל בזה"ק ויכסהו בנגדים היינו כשירצה
 לכסות אותו בכנידת דינים ע"ד כל גוים סבבוני
 ולא ייחס לו היינו שאינו יכול להלחם לו בחימום
 תגבורת הדינים וזהו בשם כ' כי אמילם והיינו שדוד
 אומר כל כלי יוצר עליך לא יללח והמש"י ב':

שפת אמת תכון לעד ועד ארניעה לשון שקר הוא
 ע"ד שאמר דהפ"ה אנכי אשמח בה' יתמו
 חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם וכו' להבין זה
 צריך להאריך אך ארמוז מעט וה' יהיב חכמה
 לחכימין אילון המשכילים להבין כי איתא בתקונים

לקושים

שמו אדם כי הא' מורה על אלוהו של עולם וז' מורה על ד' יסודות ארץ רוח מים עפר אשר שורשם הם חנת"ס ומ' סתומה מורה שלא ירד הד' מטה אלא להעלותה מעלה אל שרש' שהיא מ' סתומה מלסרבה המשרה והאדם לא כן עשה רק ירד מהד' מטה אל מ"ס פתוהה ועוד ירד אל ת' ונעשה מן המ' ומן הת' לירוף הידוע וזהו ל"ט מלקות גם ד' מיתות ב"ד ר"ל והאבות היו תיקון האדם ויעקב אע"ה היה בהיר האבות וע"י ניתקן אדם בכל כוחותיו וזהו יעקב אבינו לא מת רק ויעקב איש הם פי' העלה הת' אל מ"ס סתומה נקודה בהיכלא ושם היא אלוף בינה ונעש' מזה אמת וזהו חתן אמת ליעקב לכן לא מת לעולם ולא יהד לבחינת מיתה רק צמותו הוא הי כי התקרב ממדריגה התחתון' הנקרא בשם ת' שהיא מדריגה תחתונה אל חלקים היים ולא שלטה בו שקר והיה ראובן ראשית אונן והבן וזהו אמת מארץ הלמה פי' כי הצמיחה והגדילה של אמת היא מדריגה תחתון' צומח ועולה מן הת' אל מ' סתומה ואל הא' ונעשה מזה אמת :

מלכותך מלכותך כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור. הנה שמעתי בזה אומרים בשם

הרב מקאליסקיע שהוא רמו כי יש בכל דור ודור לדיק שהוא מושל ביראת חלקים ע"ד מי מושל בי לדיק הקב"ה גזור ולדיק מבטל והוא שאמר מלכותך הוא מלכות כל עולמים ומונשלתך היינו מי שמושלים כך הוא בכל דור ודור יש לדיקים שמושלים כך כביכול ע"כ ויש להטעים הדבר יותר ולפרש הפסוק שאחריו ג"כ עד"ו כי כבר הנהנו בזה כלל גדול שהתורה ניתנה בלי נקודות ועעמים כדי שתוכל התורה לידרש בע' פנים ולנקוד בניקודין העולין לענין הדרוש וכן לטעם זה לא ניתנה בטעמים וידוע דהמע"ה חיבר ה' ספרים בתהלים נגד ה' חומשי תורה וזודאי כדרש ג"כ בכל נקודין העולין לפי הדרוש ולפ"ז י"ל כאלו כתוב וממשלתך פי' ומן ממשלה שלך הוא בכל דור ודור יש לדיקים המושלים ע"כ דבר הכל נעשה על פיהם להגביה ולהשפיל הן ברוחניות והן בגשמיות וכמה הן מושלים ביראת חלקים כאמור לדיק מושל ביראת חלקים היינו ע"י התורה שהוא חרי"א עיטין אותיות יראת להגיע לאנכי והנה ע"י אמירת הלדיק תורה בזה יש כח להשפיל גאים ולהגביה שפלים הן בגשמיות והן ברוחניות וכבר אמרתי ע"פ אשר מחזה שדי יחזה נוסל וגלוי עינים שבזודאי אף שדברי בלעם הוא אך מדנעשה מזה תורה לישראל מסתמא יש בו דברים נוראים ודרכים עמוקים בענין עבודת הבורא ב"ה להורות הדרך אשר ילכו בה ע"פ ששמעתי בשם אה"ז וללה"ה כי הדיבור הוא חלק ז' או חלק י' מהמחשבה ואינו זוכר על בזריו אם חלק י' או חלק ז' וברמב"ם איתא עולים ויורדים בו עולים במחשבה ויורדים בדיבור כי הדיבור נקרא ירידה עד המהשכ' ע"כ ואף שבזודאי הדעת נותן זה וגלוי וידוע

כמ"ס שנשמתו קשורה בהשכינה הקדושה בג"ל איני שכתה וזהו ואני כזית רענן שיש לו שם וזהו צבית חלקים בטהתי ואינו שוכח כלל והבן :

שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב י"ל בזה ע"פ המדרש כשאמר הקב"ה דיבור הראשון ופתח באנכי אמרו אומות העולם לכבוד עצמו הוא דורש וכיון ששמעו כבוד את חניך חזרו והודו על הראשונות והוא שרימו שש אנכי היינו דיבור אנכי על אמרתך היינו ע"י שאר אמרתך כג"ל :

עוד ירמו שש אנכי ואימתי על אמרתך היינו כשאני מושל על אמרתך כמוצא שלל רב שהמניח' ביד המוצא' לכל אשר יחפון כך אני ג"כ מושל על אמרתך וק"ל :

קומה עורתה לנו ופדנו למען חסדך. י"ל בדרך הלצה שמרמו אף שהמקוה היא צבהי

גדולה יותר מסדיון שעושים והיינו קומה אותיות תקוה. עורתה לנו מספר חלקים היינו היא גדולה באיכות שאפילו מדה"ד תשכים בהעזרה ואתכפין כל הדינים. ופדנו היינו אבל פדיון הוא למען חסדך שתועלת הפדיון הוא רק להמשיך חסדי' והבן ע"ד האמת הוא קומה היינו בכל דבר ודבר כשמחפיל עליו ומקיים את הדבר בכוונתו לאקמא שכינתא שהיא קומה שלימה אז עורתה לנו כג"ל והמש"ב :

הון ועושר בביתו ולדקתו עומדת לעד והוא מיותר כי באות פ' ואות ל' אמר פור נתן לאביונים ולדקתו עומדת לעד אך י"ל ע"ד הגמרא ר' יוסי אמר מימי לא קריתי לאשתי אשתי אלא ביתי נמצא מזה הלדיק הג"ל קרא לאשתו ביתו ואיתא ברש"י כי תבואו אל ארץ אהוזתכם ונתתי נגע לרעת צבית כי אמוריים עמנו כסף וזהב צבתים וצבתלים והקב"ה רצה להעשיר את ישראל לכן נתן נגע כדי לסתור כותלי הבית למצוא שם הון עתיק וזהו פי' הפסוק כי בלדיק יהיה הון ועושר בביתו ולא יצטרך לסתור את הבית ויעמוד לעולם וזהו ולדקתו פי' לדיקים שלו שהוא ביתו כמו שקרא ר' יוסי לא יצטרך לסתור ביתו וזהו הון ועושר בביתו ממילא ויעמוד ביתו ולדקתו אמש לעולם תעמוד והבן :

שוב איש חונן ומלוה יכלכל דבריו במשפט כי לעולם לא ימוס. י"ל בזה דהכוונה הוא מי שהוא איש חונן היינו שבזכר הקב"ה שלא ע"מ לקבל פרס רק בחנם. ומלוה היינו שמדבק עצמו תמיד בהקב"ה ויכלכל דבריו במשפט אז לעולם לא ימוס היינו שאינו צריך להכניע עצמו לפני בני העולם כי ה' הוא תמיד בעזרו :

נער הייתי וכו' ולא ראיתי לדיק נעזב וזרעו מבקש לרם. י"ל בזה לא ראיתי לדיק נעזב וזרעו והטעם מפני שמבקשים לחס ז' חשה היינו השכינה שחשבה עליו ולא תחסר כל בה והבן :

אמת מארץ הלמה וכו'. הוא ע"ד בקש לעשות אדם ישר והם בקשו חשבונות רבים כי הקב"ה ברא את האדם מעלמותו כענכול ויקרא את

רמו שפתיחת התורה שהש"י יהיז הכמה להכימין הוא רק נקודה ותוכן הדבר ואח"כ בונה הלדיק עליו מה שתופס בו והוא שאמר ותורת חסד היינו החפשות התורה היא על לשונה ע"ד דברה תורה כלשון בני אדם היינו שבלשון' הם מתפשטים הנקיד' היא בהרחבת הדעת, או ותורת חסד היינו שרץ לראות ולהשכיל לעשות חסד בהתורה שאומר כפי הדרך. להדור וכפי העת והמש"י:

עוד י"ל פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה י"ל בזה בדרך רמו ונקדים לסוד תקיעה תרועה תקועה הוא ע"ד אין מקרא יוצא מידי פשוטו היינו כי בתחילה לרץ האדם ללמוד ולהבין הפשוט ואח"כ יתפשט לכמה נהרין ורזין דאורייתא ואח"כ מכח הדרוש יחזור ויבוא אל הפשט האמת וזהו תר"ת תחלה היא תקיעה מורה על הפשוט קול פשוט ואח"כ תרועה אותיות תורה ע' היינו שדרשת בע' אנשין ואח"כ תקיעה לשב אל פשט האמת וז"ל שמרמו פיה היינו תורה שבע"פ כמ"ש מלכות פה ותורה שבע"פ קרינן לה פתחה בחכמה כד חתפתח' היא בחכמה סוד תקיעה שהוא פשוט אח"כ ותורת חסד על לשונה היינו שנתפשט אח"כ כמים שאין להם סוף לכמה רזין וחתלכשת בכמה לבושין וק"ל:

שבת היא מלועזק ורפואה קרובה לבוא וצריך ביאור למה בשבת רפואה קרובה לבוא ונקדים הפסוק ביום השבת יפתח וציוס החודש יפתח ואפשר לומר בדרך רמו כי ידוע יוד היא חכמה וקמץ הוא למעלה מחכמ' כי שם סגור ונעלם וא"ל להשיגו ע"ד במופלא ממך אל תדרוש ופתח הוא הכמה כי משם נפתח והוא שמרמו ביום השבת יפתח שאז נשפט אור מחכמה ונפתח לכל בתי' נינוני השכינה הנקראת עשר ולא תשע כי כולם בחכמה עשית והחכמה תהיה בעלי' ולכך בשבת רפואה קרובה לבוא שאז אפילו ממות לחיים יכול להתרפאות והמש"י:

זכור ומישור לפני כסאו חסד ורהמים מלא כבודו י"ל בזה ע"ד דאיתא בזה"ק אין מוקדם ומאוחר בתורה אבל בכורסייא אידי מתתקנא כדקא יאות יעו"ש והוא שרימו זכות ומישור לפני כסאו היינו לפני כסאו הוא ביושר ומתתקנא כדקא יאות אבל כבודו היינו התורה פמאמר חז"ל אין כבוד אלא תורה הוא חסד ורחמי' היינו שאין מוקדם ומאוחר והמש"י כי הוא בקלור גדול:

יערב לו ידידותך מנופת לוף וכל טעם י"ל הרמו בזה כי לוף היא ענין נביאות כמ"ש צופה לגויס נתתיך והוא שאנו מבקשים שיערב לנו ידידות השי"ת יותר מכל עניני' נביאות אס היה מגלה אלינו אע"פ שהוא מדריגה גדולה ועליונה מאוד והוא רק לזכי הנפש ושלמי' הדעת עכ"ו ערבה לנו יותר מזה ידידות ונעימות הש"י והוא שאמר וכל טעם היינו שיש כמה עלינו נביאות וכ"ל טועם טעם אחר וסגנון אחר כידוע והמש"י:

זה לכל שבדאי המחשב' היא גדולה במעלה יותר מהדיבור אך מ"מ כשיש לחלות בחילן גדול תלינן והנה הלדיק שנובע תמיד מחשבתו בדביקות גדול להבורא ב"ה אין לו חשק ליסול ממדריגתו ולהכניס עצמו בדיבורים לדבר ד"ת או מוסר לעם ה' כי הדיבור הוא ירידה אליו נגד מחשבתו הדבוקה בה' כנ"ל אך כשמסתכל במעשה בראשית שברא הקב"ה את העולם והמציא מאין ליש כידוע ולמלם עצמו כביכול לברוא את העולם כדי להטיב לברואיו כידוע איכות כוונת הבריאה או מלמלם הלדיק ג"כ א"ע לפי הנורף כדי להביא טובה לעולם ע"י דיבורו הן בנשמיות והן לגלות עיני עורים ולהאיר להם מאפילתם להורות להם הדרך ילכו בה בכל עת לפי הנורף לטובתן של ישראל עם סגולתו ית' והוא שמרמו אשר מחזה שדי יהוה כשרואה הלדיק מחזה שדי מפעולותיו של הש"י בבריאתו העולם בלמלם אור שכינת כבודו שיתהוה יש מאין או הוא מדבק א"ע ג"כ במדת הש"י ונפול ממדריגתו ומחשבתו הדבוקה בה' ומלמלם עצמו בדבורים ונלווי עינים כדי לגלות עיני העדה ולהאיר להם בהתגלות אור כבודו ית' כי חפץ השם שכולם ידעו מקטנם ועד גדולם את מעשי ה' ויתקרבו כולם להנות מזיו כבודו ובה שהוא אומר תורה פועל הרבה פעולות לכל העולמות ומוריד שפע וברכה ורצ טוב לישראל ובהיפוך לעוברי רצונו הכל נעשה על ידו והוא שאמר הפסוק וממשלתך בכל דור ודור שכל דור ודור יש לדיקים שיש להם ממשלה מהש"י להגביה ולהשפיל והכל ע"י תוה"ק שהוא תרי"ג מחסר ביראת בזה הוא מעלה נשמות ישראל ומקרבם להשם ב"ה ומביא טוב' לכל העולם אך להלדיק עצמו הוא חסרון ונפילה שנופל ממחשבתו לדבורים והוא שאמר סומך ה' לכל הנופלים שבדאי הש"י לא יעזבו ויסמוך אותו שיבא למדריגתו הראשונ' והטעם וזוקף לכל הכפופים כי מה שהלדיק יורד ונפול ממדריגתו הוא כדי לעשות רצונו ית' לזקוף נשמות ישראל שנפלו ונכפפו למדריגות תחתונים ובהשפעות אור תורתו להם בזה יעלו ויתקרבו לשורשם ולכך ה' לא יעזבו ובוודאי למדריגתו והבין:

פיה פתחה בחכמ' ותורת חסד על לשונה דהנה ענין חידושי התורה שמחדשים חכמי הדור היא ע"י שהש"י מגלה סודו אל עבדיו וזורה לו מאור תורתו והיא נקודה ופנימיות של הדבר אך שעדיין אין בו שום חפיסה בדיבורים כי הדבר נלקח מחכמ' והוא "כח מה היינו כח חלקי שא"ל להשיג ולתפוס כלל שהוא בגדר מ"ה היינו אשם ואין ואח"כ החכמה מאין תמלא וממציא הלדיק בהכמתו הזכה איך להלביש הדבר שיבוא הדבר בפסוק דבר דבור על אופניו ואף שזה ג"כ בעור וסיוע האל עכ"ו אינו בדמיון לכה"ה הראשונ' שהוא כולו לה' והוא שרימו פיה פתחה בחכמה היינו פתיחת התוה"ק במלת בראשית ותרנומו בהכמתא ובית של בראשית נקודה בהיכלא כדאיתא בתקונים וזהו

לקוטים

ועד"ז י"ל ע"ם מחוקים מדבש ונופת "לופים היינו נביאים וס"ד האמור בזה"ק שורקת קדמאה היה בלכת אש דנבואה מזה היה התחלת בגאולה שנתראה הקב"ה למשה בלכת אש מחוך הסנה ודיבר עמו להוציא את ישראל ממצרים. ושורקת בתראה יהיה בלכת אש דאורייתא עכ"ל. והנה ידוע בגאולה אחרונה תהיה גאולת עולם מזה ערה וגגלה שהתורה"ק מחוקה ועובה יותר מנבואה והוא שמרמו שהתורה"ק נחמדים דכריה ומחוקים יותר מנופת לופים היינו נביאים כי ע"י התורה תהיה גאולת עולם ככ"ח והבן :

כר מקדש שביעי כראוי לו וכו' שגרו הרבה מאוד חוקירו לנשייכו כי היכי דתתשתרו במאי בעטת קדמתי והבן. איש על מהנהו והוא ע"ד והיה מחק קדוש דהיינו רמ"ח אברים פי' שיהיה איש מושל ברמ"ה אבריו שיהיו כולם קדושים והבן :

שמחם בנין שלם באור פניך תבהיקס ירוין מדשן ביתך ונחל עדניך תשקס וז"ל איך שיך להבר בנין לאור פניך אך דהענין הוא כמ"ש ויבן ה' אלקים את הללע ויבן גימ' חיים וזהו שמרמו שמחם בנין שלם שלא יהיה השרון באור הלכנה רק באור ההמה ואז באור פניך תבהיקס ובאור פני מלך חיים והוא סוד ר"ה ויו"כ וסוכות שג"ה הוא התחלת הבנין ונסוכות נשלים והמש"י. ירוין מדשן ביתך ע"ד דאיתא בגמרא כשהיה בית המקדש קיים היו ישראל אוכלים התמלית וגרמי שזו לכלבא ובחורבנא הוא להיפוך וז"ל שמרמו כי אז ירוין מדשן דייקא ביתך כמו בזמן הבית. ונחל עדניך תשקס ע"ד דאיתא עין לא ראתה אלקים זולתך זו עין והוא שאמר אפי' נחל עדניך שהוא עין לא ראתה תשקס יזכו לראות בעוב"ז ולהטעימן מטעם ה' ע"ד עולמן תראה בחיך וע"ד שלשה הטעימן הקב"ה מעין עולם הבא והבן :

עזור לשונותים בשביעי בחריש ובקליר וכו'. כי חרש ר"ת המישי רביעי ששי רוחו לג' סעודת שבת כי המישי היא הוד סוד סמכי קשוע רביעי היא תפארת ויסוד הוא ששי והמש"י :

ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיק מיין וז"ל בדרך רמו ויבואר מהיכן נמשך שלדיקים השלימים הם הלואים בכת יותר משאר בני אדם כדאיתא בזה"ק שיש כמה מיני מזונא לכל בני עלמא הוא מזונא גם ועב. וההוא מזונא דלתי יתיר מלעילא הוא מזונא יתיר דקיק ומזונא עילאה יתיר מכלא הוא מזונא דחברייתא והוא מזונא דלתי מחכמ' עילאה וכו' יעו"ש פי' בשלח וז"ל שרימו שהמע"ה בפסוק זה ישקני לשון מזונות כמו ועל פיך ישק כל עמי והיינו ישקני מנשיקות שאיזון ממזונות פיהו היינו מחכמה ע"ד פיה פתחה בחכמה כי טובים דודיק וידידותיק מיין היינו מכל מיני מזונא הנכלל בכלל יין כידוע שכל הסעודה נקרא ע"ש המשתה כמ"ש במשתה היין. לריח שמניך טובים ע"ד דאיתא שלשון הוזה"ק הוא מסוגל לגשמה אף שאינו מבין כלל מה שאומר במשל הנכנס לחנות של בושם אע"פ שלא לקח כלום מ"מ ריח טוב קלט עמו כך הוא ממש בהולך למקום והיכל שהגדיק בו א"א שלא יקלט חיזה ריח טוב מריחא דלדיק אף שאינו מבין כלל

י"ל ע"ם מחוקים מדבש ונופת "לופים היינו נביאים וס"ד האמור בזה"ק שורקת קדמאה היה בלכת אש דנבואה מזה היה התחלת בגאולה שנתראה הקב"ה למשה בלכת אש מחוך הסנה ודיבר עמו להוציא את ישראל ממצרים. ושורקת בתראה יהיה בלכת אש דאורייתא עכ"ל. והנה ידוע בגאולה אחרונה תהיה גאולת עולם מזה ערה וגגלה שהתורה"ק מחוקה ועובה יותר מנבואה והוא שמרמו שהתורה"ק נחמדים דכריה ומחוקים יותר מנופת לופים היינו נביאים כי ע"י התורה תהיה גאולת עולם ככ"ח והבן :

כר מקדש שביעי כראוי לו וכו' שגרו הרבה מאוד חוקירו לנשייכו כי היכי דתתשתרו במאי בעטת קדמתי והבן. איש על מהנהו והוא ע"ד והיה מחק קדוש דהיינו רמ"ח אברים פי' שיהיה איש מושל ברמ"ה אבריו שיהיו כולם קדושים והבן :

טהורים יירשוה ויקדשוה במאמר כל אשר עשה והוא משולל הבנה ונקדים הידוע קדושין הם סוד ההכמה ונחכמה מקדשין האשה וקודש יקרא ג"כ חכמ' וידוע בעשרה מאמרות נברא העולם ובראשית נמי מאמר הוא ומכוונים כנגד י' דברות וכמו שז"ל דברות דיבור אנכי שהוא הראשון כולל כל הי' דברות כך בראשית שהוא מאמר הראשון כולל כל המאמרים שבהם נברא העולם כמ"ש בספרים שזיוס ראשון תיכף נברא כל הבריאות שנעולם אך עדיין לא נסדרו א' לא' עד שיה"כ נסדרו כ"ח זיומו נמלא במאמר בראשית נברא כל העולם ותרגום על בראשית בחכמתא וז"ל שמרמו כאן סהורים יירשוה ויקדשו את השבת במאמר כל אשר עשה היינו באותו מאמר שבו עשה הכל והיינו בחכמה שהוא תרגום של בראשית. ע"כ נקרא שבת מקור הצרכה שלריכין לצרך הצרכה ולקדש על המקור הוא החכמה והמהשבה והבן. ע"כ מי שמקדש אשה מוחלין לו על כל עונותיו מפני שכל לבתי' חכמה שהוא מקור מים "היים גימ' חכם וכו' נעברו כל הטומאות' אפילו נדות וזנות ויולדות שאינם יכולין ליטהר במקוה והמש"י :

כל זרע יעקב יכבדוהו כדבר המלך ודתי כל עדת ישראל יעשו אותו. י"ל בזה שיש שינוי חוארים ככאן יעקב וישראל אך הענין הוא כי ידוע שיעקב הוא מדריגה פחותה לשון עקב וסוף וישראל הוא מדריגה גדולה כי ישראל הם אותיות לי ראש והוא שאמר כאן כל זרע יעקב שהם מדריגה הפחותה יכבדוהו ליום השבת בתענוג אכול ושתי אכל כל עדת ישראל שהם בהי' המעולה הם יעשו אותו היינו אות של שבת והבן :

נוטרי ליום השביעי זכור ושומר להקם שמחם בנין שלם באור פניך תבהיקס ירוין מדשן ביתך ונחל עדניך תשקס וז"ל בזה דרך רמו שזה תפלה לשומרי שבת כראוי שמחם בנין שלם היינו בר"ה שהוא יום הרת עולם שבו נכנה העולם כולו בשלם כידוע שיהיה באור

עוד י"ל ע"פ דאיתא בזה"ק כי חטא' כל' בכל הגוים שלא סבלו יסורין ואתוך שאתה מדוכא ביסורים לא חטא' כלה רק שמכלה נעשה כלה והיינו אנרא דכלה דוחקא שאתה" סובל" כעוב"ו וד"ל :

עוד י"ל עפ"י דאיתא בתיקונים לוחין ככלבין ולית מאן דיתער בתיובתא וכו' וזה אנרא דכלה השכר שהיו רוצים לקבל דוחקא להם ולהיפוך נדרש והבן דוחקא דכלה אנרא שרוצים לקבל :

כ המשמח החן וכלה וזכה לה קולות שבו ניזנה החורה כי ידוע שסוד החן וכלה הם תורה שבכתב ושבע"פ ושמתי מאח"ו וללה"ה כי אין לך דיבור קטן וגדול שאין בו א' פי' כשחדס רוצה לדבר חיזה דיבור דרך משל גא בא או' בא גא ובא' י"ח המשה אלפין פי' בכל א' של הדיבור יש בו חמשה אלפין והבן :

מ שכוחבין בכחובה כהלכות גוברין וכו' ומפרנסין לגסיהון בקושטא והנה תיבת בקושטא אין לו שחר ואין שיך לזה כלל. וי"ל בזה ע"ד רמו דאיתא דין אמר מותר ודין אמר אסור דא הוא קשוי כלה ונבזה מעל גבוה יש בחי' למעלה הימנו שהוא עלמא דקשוט שס כלל אהדות אחד ואין שם פירוד ופלוגתא כלל והנה ידוע הלכה אומיו הכלה. וי"ל שמרמו "כהלכות דייקא של גוברין יהודאין וכו' דמפרנסין לגסיהון היינו לשכוסה כניכול בקושטא בבחי' אמת והמשי"ב :

מורה ה' אלהינו ישמע צערי יהודה וכחולות ירושלים. י"ל בזה הפי' הוא שמהרה ישמע בחולות ירולי' היינו חף בחון לירושלי' שאז חון לארץ שה' הוא אלקינו זה עצמו ישמע וק"ל :

מצוה הוא לשון צוותא היינו כשחדס עושה מצוה צריך לעשותה בצוותא ודביקות להקב"ה זהו עיקר המצוה. כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה י"ל בזה היינו כל המצות שרוצים לעשות יעשה בזה הצדיק לעשות לו חיזה טובה ונהת רוח וק"ל :

כ המרבה. לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח. י"ל בזה ע"ד רמו כי ידוע יציאת מצרים הוא בחי' קול ודיבור ואיתא בזה"ק לית לך קלא דלא סלקא לעילא ואמר אח"ו וללה"ה אפילו קלא דמקלה ואין אומר ואין דברים אימתי בלי נשמע קולם פי' כשלא נשמע קולם אז אין אומר אבל קלא בודאי סלקא עם הדיבור לעילא אך לאו כל אדם זוכה להוציא מפיו קול ודיבור של אמת והוא שאמר כל המרבה לספר לשון ספיר היינו שמרבה זכות ובהירות ביציאת מצרים היינו צקול ודיבור או הרי זה משובח והבן :

חכם מה הוא אומר מה העדות והחוקים והמשפטים אשר לזה ה' אלקינו אחכס והקושיא ידוע דלכאורה גם כשאלת חכס נראה שהוציא א"ס מן הכלל כמו אלל רשע וי"ל עפ"י מה שאמרתי כבר ע"פ אור זרוע לגדיקהיינו שהקב"ה לוקח אור מתוה"ק וזורע אותו וממנו נולד הצדיק וכל

צדיק

מחמירת הצדיק והוא שמרמו לריה שמניך טובים היינו הריח מהחכמים השלימים כמו שפירש"י על כל איש שמן נבר דרשיה והיינו החכמים הרשומים טובים לקבל ולקלוט מהם ריח טוב כנ"ל. שמן תורק שמך היינו שם טוב ע"ד טוב שם טוב משמן טוב והיינו שם הסוד הולך בכל העולם ונמשך מעולטולם ממקום למקום כמו שמן שנירק מכלי אל כלי והכל הוא שמך היינו שכל מה שעושים הוא למטן שמך הגדול והנורא ע"כ עלמות אהבון "כן מספר ע' והוא ע"ד ע' אנפין לאורייתא היינו ע"י תורתך והידושים שמחדשי' עלמות אהבון עלמות היינו עלמות אהב' גימ' אחד והיינו שמייהדי' באור תורתם כל העולמות והמשי"ב :

שני שדיך כשני עפרים יובן ע"פ מה שאמרו חז"ל בזכות ענוה זכה משה לתורה ולפ"ו איכא למימר אברהם אבינו שקיים כל התורה כולה היא ג"כ בזכות ענוה שאמר ואנכי עפר ואפר וידוע שלמעלות משה א"א לאדם לבוא שנאמר לא קם כמשה והוא מאחו"ל שיאמר אדם מתי יניעו מעשי למעש' אבותי דייקא והו שני שדיך היינו ב' תורות תורה שבכתב ושבע"פ יהיו מקוימים כך כשני עפרים שאמר אהע"ה ואנכי עפר ואפר וכשכיל זה זכה להתורה ובפי הענוה והשפלות שיהיה כך כך זוכה להתורה. תאומי זביה התורה נמשלה לזבי' הרוע' בשושני' ע"ד כל הקורא ק"ש שחרית וערבית קיים והגית בו יומם ולילה חהו הרוע' בשושנים כמ"ס בזה"ק שושני' דא ק"ש :

א"י שני שדיך שהם ב' תורות כנ"ל כשני עפרי' כמו ב' עפר שהם עפר סוטה ואפר פרה והתורה יש לה בחינת' בחי' עפר סוטה ליגפול ירך וכן היא התורה וכמ"ס חז"ל לא זכה וכו' ובחינת אפר פרה שמטהרת עמאים וכן התורה זכה נעשה לו סם חיים והבן :

שחורה חטי ונאזה היא ע"ד כי הוא בחי' יו"ד דלית ביה אות חיזור כלל וכל היא בחי' חכמה שהוא בחי' קודש והיא בחי' קדושין כלה נאה וחסיד' ע"ד שאמרו כל בנות ישראל יפות הן אלא שעניות מנוולתן ואין עני אלא בדעת וזהו פי' כלה נאה אימתי כשהיא חסיד' שיש בה דעת והבן. חייב אדם לפרה עצמו ברגל היינו כשמרקד לפני חתן וכלה והבן :

מלאתך ודמעך לא תאחר היינו ע"ד שלא יחלל ה"ו זרעו :

אנרא דכלה דוחקא פי' היא ע"ד לבתר ממלל עימיה בחר שושיפא ואין אש' מגלית מסחורה אלא לבעלה והיא אנרא דכלה שכר של הכל' מה שנותנין להמתן שלה היא דוחקא פי' בל"א או איר שפוסט זיך והבן :

עוד י"ל אנרא דכלה לשון אסיפה וקיבוצ כמו אוגר בקיץ כשהשכינה בסוד כלה לגבי חתן אזי אופפים כל הדוחקא והיגוי' וכולם נמתקים על ידי יעד חתן כלה והבן :

רקושים

לייחד קב"ה בכל מדרגותיו וכשאין יכול לדבר ולהתפלל אז במהשבתו ייחד בסוד לך דומיה תהלה והכל בשמחה כי אין יחוד בקטטה והבן וכן הענין בכל דבריו וספוריו עם בני אדם יש יחוד ע"י שמדבר עמו מקרב אליו בסוד ו' כורע לגבי ה' והוא סוד שכתוב בזה"ק אברהם דיבר אל עפרון תהלה שאר דברים היינו כדי שיתקרב אליו ואחר שנתקרב אליו יכול להעלות אותה המדרגה והוא בסוד מ"ן והבן ויש כמה מיני תפלות שיכול להתפלל ע"י סיפורי דברים ע"ד הנ"ל והוא שמלינו סיפורי דברים שנכתב בתורה כמו ואל ארתהששתא וכו' והבן :

ואפ"ש שזה כוונת הפסוק ראה הייס עם אשה אשר אהבת ר"ל עם עניני עוה"ז

וסיפורי דברים שהוא נקרא אשה להחכם הנקרא בעלה לעשות ממנה מ"כ להמשיך מוחין הנקרא חיים והבן וז"ל וז"ל ולדיק באמנחתו יחיה וכוה אמרתי שהוא ג"כ סוד ג' פסוקי ברכת כהנים והבן כי לפעמים יש יחוד במדרגה תחתונה עם המוני עם הנקראים סוד שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבן וכאשר אמרתי ע"פ וישא יעקב רגליו כי ע"י סיפורי דברים יכול לעלות מדרגת פחותי הערך הנקרא רגליו ויש בידיו כגון זכאה מאן דאחו בידא דחייבא והוא ע"י הפלה או דרוש מקשר את עלמו אחו עמו כמ"ס מהרב המניד הנ"ל ויש ע"י מחשבה במוחין והבן ואם תכוין כך בכל סיפורי דברים גשמיים נקרא בכל דרכיך דעה וק"ל :

שמעתי כי אורח הוא אור ח' ודפה"ח לכן היה אברהם מכנים אורח כי ח' הוא עולם

הבא כמו אורח הבא והוא עולה הבינה לכן היה אברהם מדת החסד יומא דכולא יומין כי אור החסד הולך בכל הספירות עיין בכתבי האר"י זללה"ה בה' סוכה לכן היה אברהם מכנים אור ח' הבינה בכל הספירות לכן זכה אברהם לכל התורה ע"י תוספת ה' בשמו כי הוא עולם הבינה שמשם יוצא התורה ויש בזה עוד דברים עמוקים וחלתי לכותבם והמשי"ב :

סוד דוד הוא הדלית התחתונה ע"י המשכת ו' עולה עד א"ס הנקרא ד' ג"כ שמעתי שיש

לאדם עונות מנגול ראשון או שני וכאשר מתפלל על החוטאין אז נתקן גם עונות שלו ודפה"ח והבן : **שמעתי** שכל הדברים שעברו על דעה"ה ביום היה עושה מהם קפיטל תהלים והים

מכנים הדברים והמאורעות באותיות ואותיות יש להם צירופים והיות וכוה נמהקו כל הדברים והדברי עתיקין וכן כשמתפלל על איזה דבר כגון על חולי ר"ל ומלביש את הדבר באותיות ולפעמים כמעשה רבא והדברים עתיקין ולריך הבנה בביאור רהב זה' יעורני בתורתו ויאיר עיני אמן :

משל בן מלך ששלה אותו לבין למדינה אחרת שאיירה לא טוב ונתן לו מלבוש שבעת יציאתו לחץ ילביש אותו מלביש מפני האוירים לא טובים וסגולת האויר היה שעושה מוס בגוף האדם ובמלבוש

לדיק לפי בחינתו יש לדיק שורשו ממלוא זו ויש שורשו ממלוא אחרת ומרע"ה שהי' כללות ישראל הי' שורשו מכללות התורה והי' הוא עלמו התורה כמ"ס ותרם אותו כי טוב הוא ואין טוב אלא תורה והיינו שראחה כי הוא עלמו התורה והוא ג"כ שרימו החכם העדות והוקי' והמשפטי' אשר לזה ה' אלקינו אהבם דייקא היינו אהבם עלמכס הן המשפטים ודרך ענוה אמר כן שלא כלל עלמו בזה המדרגה אבל הרשע אמר מה העבודה הזאת לכם היינו עבודה נימ' הטבע ע"ה והוא ששואל מה העבודה היא זה לכם היינו הטבע שאתם מתנהגי' בו בכסף וזהב ועשירות ואף אתה אמור לו בעבור זה עשה ה' לי והבן :

חד גדיא דזבין אבא בתרי זוזי י"ל ברמו ע"פ דאיתא בזה"ק זכאה הוא מאן דעיל ונפיק ועייל וז"ל שרימו דזבין שקונה אבא הוא חכמה כידוע בתרי זוזי כמו לא זה ידה וכו' היינו בשני פעמים שזו ממדרגתו בתחלה עייל ולכסוף עייל והמשי"י :

אלה הדברים אשר שמעתי מפי אר"י זללה"ה :

פעם אחת עמדתי לפניו במוצאי ר"ה וסיפר האריך מתנהג עם וסיפר שעומדים עם לפני המלך

המשפט אבות העולם ומסופק אני אם אמר כל השבעה רועים עם אברהם ינחק ויעקב ומשיגים הזכויות של ישראל וגם מרע"ה עומד עם והוא כמו סרסור פונה אנה ואנה ומכנים הזכויות ורואה בחכמה ובמחוג שלא יבואו המקטריגים והעונות ח"ו זה תוכן דבריו אע"פ ששינה לשונו הטהור מעט ואח"כ שאל אותי אם מעשה יפה היא מה שסיפרתי :

פעם אחת שמעתי ממנו אם היה יכול עוד אחד לומר אל רחום שמך וענוו כמו אני אזי הייתי מביא משיח :

עוד שמעתי ממנו שאביו שלו לקחו בלא דיבור כמו מרע"ה ואם היה לוקחו כדיבור היה ממלא בתורתו כל חללא דעלמא וביער כל הקליפות והיה מביא משיח :

עוד פעם אחת שמעתי ממנו בליל שבת שאמר אלי בתוך אשר ביאר פסוק מי יעלה לנו

השמימה וחיבק ונישק אותי ואמר שהם ר"ת מילה וס"ת הוי"ה ואמר בזה"ל דא שווער איך איך שיש איש בעולם ששומע תורה מפי קב"ה ושכינתיה לא מפי מלאך ולא מפי וכו' ואינו מאמין עלמו שלא ידהה מאת הקב"ה ח"ו כי בקל יכול לדהות לנוקבא דת"ר וסמך ע"פ לא בשמים הוא ולא מעבר לים ה' יקרב אותנו בימין לדקו :

שמעתי מפי הרב המניד דק"ק באר ביאר ש"ס ד' מלכים מה שאל זה לא שאל זה

דעה"ה אמר ארדוף אויבי ואשיגם אסא אמר אתה תהרגם ואני אומר שירה יהושפט אמר אין בי כח לומר שירה אני אשב על מסתי ואתה תהרגם והענין תמיה ואמר כי יש כמה מיני יהודים שאדם יכול

לקוטים

יאמרו ככל הקפה פהלים ויתחילו להקיף דרך ימין :
נשמט מן פקודי :

מעשה המשכן וכליו ומיתריו ויתדותיו והמנורה
והקיימותיו ופירווקיו א"הן הם מסורת

התורה הקדושה הנפשות ונעלמות ונעורן נעשו
שיוכל לעמוד עליהם איש אחד בדור ולדיק גמור
וחכם בסודות הנוראות ואפשר אם יש קבלה מפי
רצ מובהק אזי יכולין ג"כ יחידים סגולה לבא ע"פ
הקדמות הרצ לבא על קצת מהם לפי שורש נשמחו
וקבלתו ועבודתו אך כל איש ישראל מחויב להסבונן
ולחפש ולהתפלל להקב"ה שיאיר עיניו מעט בזה
הענין לפי שורשו ויגעתיו מלאתי ווארומה היא לע
ולכל ישראל ויותר הוא מה שהעגל רוצה לינק פרה
רוצה להניק לכן חירות על הלוחות לכל בר ישראל
לחדש בתורה ובלכד שיכות לבו לשמים ואם יכשר
יכשר ויאיר עיניו בתורתו :

ובמלכות נכנס ג"כ המוס כמו צנוף ולזה צריך
שמירה והגמול הוא האדם ונשמחו הוא
המלכות וד"ל :

ביאר קושיא בזהר כתיב לווחין ככלכין הכ לן
מוזנח וכו' ובמאמר א' מפורש מאן דלא
מתפלל על פרנסה בכל יום הוא מקטני אמנה ותירן
כי כל דבר חסרון שיש לאדם מרגיש החיות זכין כל
לער אז תענוג הכל מרגיש החיות נמלא כשמתפלל
על חיזה חסרון דרך משל שחסר לו פרנסה ומי
מרגיש החסרון הלא החיות שלו והחיות הוא מן
העליונה ולכן יתפלל על לפר החיות שהיא השכינה
ממש וכו' מתורן הושיא הר"ל :

נמצא כתוב בשם הרב ר' ישראל בעש"ק נ"ע
להקיף המקום שבעה פעמים וכו"ס

החלומות שנמצא בב"י הקדוש זללה"ה

בשבת פרשת בלק תקמ"א ראיתי שהיה
תינוק למול ונתן ח"א"ז זללה"ה התנוק
שאני אהיה חותך צער ערלתו וכה עשיתי הוא
ישב על כסא של אליהו זכור לעו"ב :

אזר ליום ב' פנחס תקמ"א ראיתי את ח"א"ז
זללה"ה וקרצתי עלמי פא"ס ממש יהד ידבקו
והיבק אותי בשתי ידיו ואמר לי בזה הלשון טבעך
וטבעי ילאו בעולם הבע"ש שלי ושמן הטוב שאתה
תהיה עובד ה' ולומד ואומר תורה לישראל ושם הי'
עומד איש א' מהאורחים ההסובים הרגילים לבוא
ללדיקים לשמוע מהם והרכינן א"א"ז זללה"ה את
ראשו אליו ונענע בראשו כלומר כה יהיה בודאי
ואני עומד על הספסל ורואה את נענועי ראשו :
ראיתי שהיה עומד בסוכה שלי וקבלתי שבת
צפני העמוד ואמרתי כמה מרווים מן
לכה דודי :

בהג הסוכה ראיתי את ח"א"ז זללה"ה וצירך אותי
ואה"כ שאלתי אותו ללמוד עמי תורה והשיב
כי שיהיה עוד זמן כי אי"ה אחריו ימים ושנים
ואמר לי שילמוד עמי האותיות של הא"ב :

ראיתי בחלום שהדבקתי א"ע גופי בגופו הקדוש
ובתוך זקנו דיקנא קדישא ואח"כ שמעתי
שאומרים הציבור י"ג מדות ה' ה' אל רחום וכו'
והתחלתי גם אנכי לומר בתוך הפה ולא בחיתוך
שפתיים כי אמרתי הלא זה ממש י"ג מדות שאני
בתוך דיקנא קדישא שלי :

ראיתי בחלום שהנחתי שלשה זוג תפלין בפעם
א' גם ראיתי שעליתי לבית העמוד על
בית אבי ב' פעמי' ואח"ז ועליתי במעלות אשר שם :
ראיתי בחלום שא"א"ז זללה"ה קירב אותי
למאוד וחיבק ונישק אותי :

ביום ה' פ' שמות ראיתי שהיה סוכות וישנתי
בסוכה

ראיתי בחלומי שינחתי מני עם מחותני המנוח
מו"ב נחמן בשבת שלש סעידות באידרר
אחת ואמר לו ד"ת ושכחתי . וואת מני זוכר כי זה
היה הקדמה ותחלת דבריו כי האדם כשהוא לדיק
הוא מקורב אל התורה והתורה בו והוא בה
והראיה מפסוק פן תקדש המלאה את הכרם :
רב"ח אחרוג ולולג ועוד לולג עם ג' הדסים .
ראיתי בחלומי שהייתי מתפלל בחיזה
בהמ"ד ואח"כ קראו בתורה ואח"כ היה א' הגבה
ואחו את הס"ת ועליתי למגדל לראות את הכתב
כמנהג וראיתי בתוך הס"ת אותיות טוב ועוד
תיבות אחרים אחר אותיות טוב :

ראיתי בחלום אור ליום א' פ' ראה שנת עלת ה'
תק"ס לפ"ק שגילח את ראשי והיא סימן
שאלה אי"ה לגדולה וגם לקחתי אגוז א' שקורין
וועלטשינע ושברתי את הקליפה מעליה ואכלתי
איבה שבהוכה והפתרון מבואר שיסבר ה' ממני
כל הקליפות רוחניות ונשמיות ויתן לי כל טוב
רוחניות ונשמיות והעלאת כל הנלוות הקדושות
מהקליפות ויראנו נפלאות מתוה"ק עוד רבים
כדברים האלה חמן :

ראיתי בחלום הרב ר' מענדיל מא"י היה חללי
אורח ועוד אורחים אחרים מוואסליב
כמו ר' שלמה הר"י וגם אנשים ממדינות רייסין
ואחר גמר סעודה רגיתי ליתן לו כוס לכרך וקודם
שלקח הכוס התחיל לומר שה"ש באמנע ולא מראש
ובכל פעם שאמר חיזה פסוקים אמר תורה על
הפסוקים ולא יכולתי לשמוע מחמת שאמר תורה
בחשאי ובמהירות ואח"ז קפץ מן השלהן לאמנע
הבית והיה מפזז ומכרכר בכל עוז ואח"ז לקח
אותו לבית קטן שלי ורקד עמי ושמת עמי והיה
תמיה לי לומר שה"ש בחול ואח"ז וכו' :

החלומות שנמצא בכ"י הרב הקדוש זללה"ה

והקע השר"ת תש"ת תר"ת והיה אומר בעלמו
 הקיעה וכו' וכך היה נוהג כשהתחיל להקוע הקיעה
 א' דהיינו הקיעה ראשונה ולקח השופר אלל הפה
 שלו כמנהג התוקעים ונפח בו מעט. והח"כ היה
 אוחז בשתי ידיו ללד נוש וביה הקול יולא מן השופר
 ואני עומד ומשהומם מה אני לעשה כשהוא בעלמו
 אומר לפני התקיעות ותוקע בעלמו והח"כ קרא
 יעמוד כמו שקורין לס"ת ועליתי שמה ועמדתי אלל
 רחב השופר וברכתי ברכה כמו שעולין לס"ת
 וכייהי עומד ממש בתוך השופר כשהקול יולא משופר
 והח"כ לקחתי השופר בעלמי לביהי ותקעתי בו
 השר"ת בעלמו וזה פתרונו הוא עוב אשר אין למעלה
 ממנו ודאי בכל הדברים הן להמחיק הדינים מעלי
 ולהבניע כל המקרינים ולהאיר עלי בשופר גדול
 שהיא דיקנא קדישא ואימא עילאה וכו' ולכל העולם
 כולו אח"כ לאור היום ראיתי בחלום שהלכתי
 בקיסול והיה בו שורות שורות של כסף
 וזהב מרוק' בו ממש לבוש מלכות אח"כ ראיתי ליל
 יום ו' עש"ק הג"ל שהיה שמיני עלרה ושמהי שמחם
 גדולה וגם אח"כ שמח שמחה גדולה ופהרוע
 שהקב"ה ימחיק הדינים מעליט ומעל כל העולם
 לגמרי ויחיה עת ישועה לנו ולכל ישראל אמן:

בסיכה ואתרוג ולולב וגם ראיתי ששברתי לגזים
 הקנים שקורין אזין ניסלק ואכלתי האיבים
 שבתוכם:

ראיתי בחלום פה ק"ק סדילקאב שעליתי בעליה
 והיו מדריעות סמוכים זה לזה מאוד ועי"ז
 לא יכולתי להרחיב דעתי ודרך הילוכי ודחפתי
 בדגלי את המדריגה א' העליונה ונפלה ארץ למקום
 רפץ וסיט בכדי להרחיב לעדי החתי בעליהי:

אור ליום ד' פ' עקב תקמ"ה פה ק"ק סדילקאב
 ראיתי שהייתי בעליה של דודי המנוח
 מזהר"ר לבי הירש זללה"ה שם הקפני את העליה
 בלולבין ואתרוגים גם אח"כ זללה"ה היה שם וקודם
 לזה ראיתי שהיה אומר הסדר של ליל שני של פסח
 וגם נדמה לי שהיה פורים:

ראיתי בחלום את אח"כ ונהן לי מלא יד משות
 והיה בתוכם רצע רובל כמה וחלי רובל
 ומעות לבן ומעות ישן ומעות נהושת כמו גילדין
 שיניים ולאהי ברוך לעב לקח מזה ג"כ ערך ב' ג'
 ישינים וזה היה בנסיעוהיט דרך ק"ק מעזבוו כך
 רב"ח אור ליום ו' חקת ההורה תק"ס לפ"ק:
ראיתי בחלום אור ליום ה' וישב תקמ"ה שאח"כ
 עלה על האלמעמיר בבה"כ ולקח שופר

תם ונשלם הספר בעזרת האל יתברך

